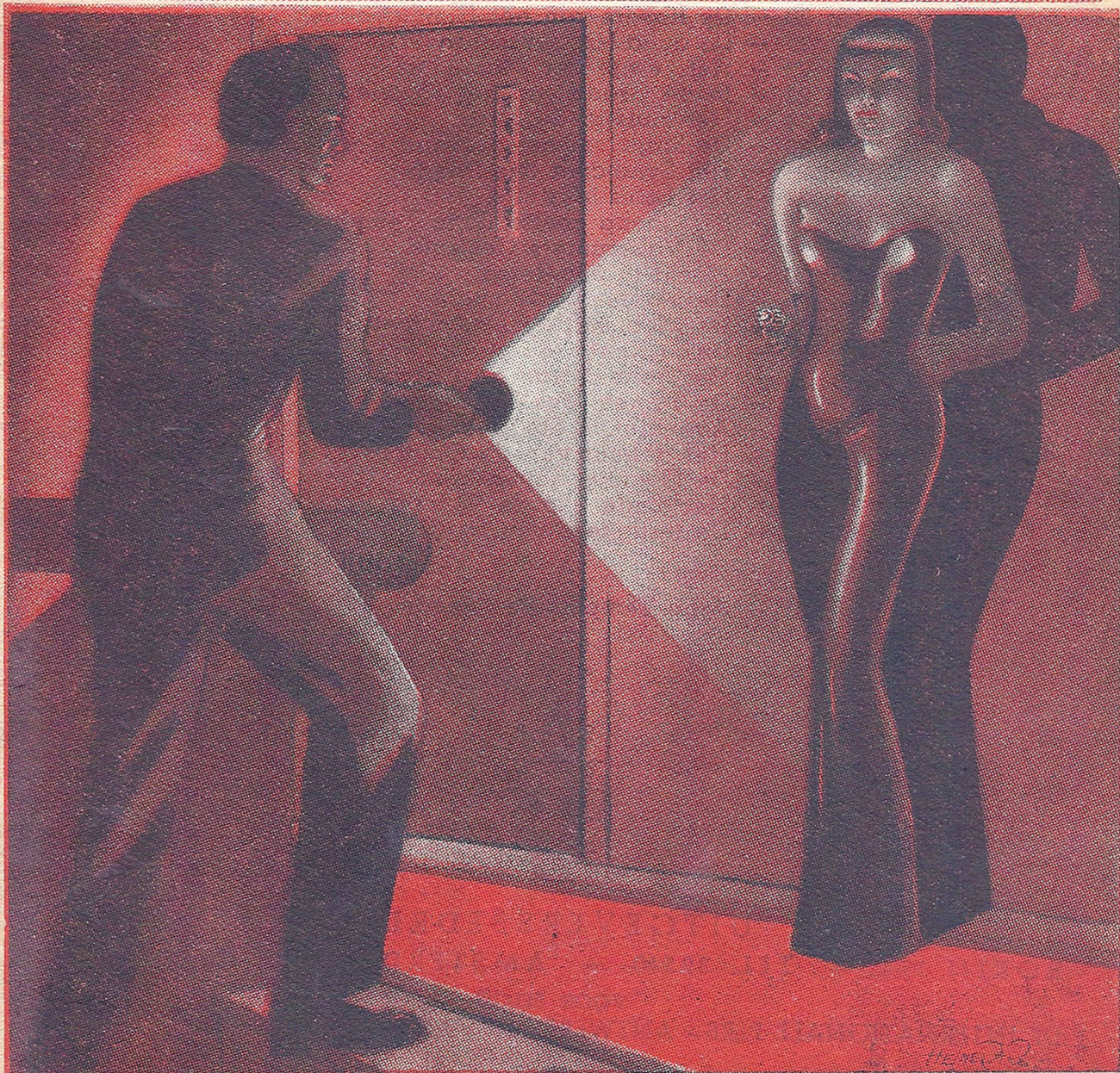

Nr. 40

John TEMPLAR

35 ct.
fr. 5.95

Belevenissen van een gentleman-avonturier

DE TERUGKEER VAN Dr. CHENG

Iedere 14 dagen verschijnt een compleet verhaal

Alle rechten voorbehouden

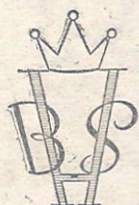
Nadruk verboden

In deze serie is nog beperkt verkrijgbaar op aanvraag:

- Nr. 16 - De Overval op de First-State-Bank
- Nr. 17 - Het Eiland der verschrikking
- Nr. 18 - Een Strijd vol verrassingen
- Nr. 19 - Schaduw en Geheimnis over Tibet
- Nr. 20 - De Rovers van het Himalaya-Gebergte
- Nr. 21 - De Schatten der Zeerovers
- Nr. 22 - Het Festijn der Diamanten
- Nr. 23 - In de Greep van het Kwade
- Nr. 24 - Het Huis in de Mist
- Nr. 25 - De Strijd om het drijvend Casino
- Nr. 26 - Het Syndicaat des Doods
- Nr. 27 - Het Lotus-Mysterie
- Nr. 28 - Dr. Cheng contra John Templar
- Nr. 29 - De Valsmunters Centrale
- Nr. 30 - Nacht in San-Remo
- Nr. 31 - De vervloekte Diamant
- Nr. 32 - De Man met de Horrelvoet
- Nr. 33 - De lachende dood
- Nr. 34 - Het geheim van de Pyramide
- Nr. 35 - De Tempel des Doods
- Nr. 36 - Avontuur in Singapore
- Nr. 37 - Het debuut van de Octopus
- Nr. 38 - De Octopus ontmaskerd
- Nr. 39 - Het einde van de Octopus
- Nr. 40 - De terugkeer van Dr. Cheng

In voorbereiding:

- Nr. 41 - John Templar de tweede

UITGEVERSBEDRIJF

ROKIN 174 - TEL. 32540 - AMSTERDAM - GIRO 532216

VOOR BELGIË

DE INTERNATIONALE PERS - ANTWERPEN - VAN HERSTEENSTR. 5 - TEL. 95895

De terugkeer van Dr. Cheng

HOOFDSTUK I.

Waarin John Templar met een brandende sigaret zijn vinger brandt en een bolhoed met krakende schoenen door het tuinhek binnenkomt.

John Templar schrok eensklaps wakker en zat recht overeind in zijn bed. Het was schemerdonker in zijn slaapkamer, waarvan de balkondeuren wagenwijd open stonden. Het gele licht van de maan, die aan de achterzijde van het huis aan St. James Square voorbijtrok, viel door de zachtjes wapperende gordijnen naar binnen en wierp schrille schaduwen op de vloer, terwijl vanuit de tuin sterke bloemengeuren opstegen en het vertrek vulden....

De gentleman-avonturier veegde zich het zweet van het voorhoofd. Zijn pyjama was klam van het transpireren en geruime tijd zat hij bewegingloos na te denken. Wat kon hem toch zo plotseling hebben doen ontwaken? Had hij soms gedroomd? Niets kon hij zich herinneren. In de verte hoorde hij de stoomfluit van een schip op de rivier, het klokkenspel van de Westminster sloeg twee uur.

Templar wilde zich weer neerleggen toen iets hem hiervan weerhield. Neen, er was toch iets geweest wat hem had doen ontwaken. Hij keek spiedend de kamer rond, zoekend naar iets, dat hem uit zijn slaap had gehaald. Doch er viel niets bijzonders te ontdekken. Het bleef doodstil in huis en de tulen gordijnen wapperden zachtjes heen en weer op het vleugje zweele wind, dat van buiten af aanwoei.

Hij ging op zijn rug liggen en strekte zijn arm uit om zijn sigarettenkoker en aansteker te pakken, die naast zijn bed op het nachtkastje lagen. Het kleine vlammetje stond een ogenblik kaarsrecht en onbeweeglijk op het katoen en brandde zonder hinder te ondervinden van de zweele nachtwind.

Behaaglijk zoog hij zijn longen vol met rook en blies deze in een dunne straal naar het plafond. Hij was klaar wakker en toch sluimerde er iets in zijn brein, dat hij niet kon definiëren. Hij voelde zich loom en afgemat en de hitte in

zijn kamer scheen met de minuut ondraaglijker te worden. En toen zat hij plots weer recht overeind en staarde met uitpuilende ogen naar iets, dat vanuit het niets scheen te zijn vandaan gekomen. Het stond midden in de kamer en had de omtrek van een menselijke gestalte.

Seconden lang staarde hij gefascineerd naar het beeld, dat zich als een fata morgana voor zijn ogen aftekende en langzaam duidelijker vormen aannam. Het viel hem op, dat hij alleen die gestalte nog maar zag, alleen dat menselijke lichaam en niets anders. Geen stoelen, geen tafel, geen muren....

Zijn mond was opengezakt en zijn armen hingen slap langs zijn lichaam op het bed af. Voor hem stond een man, die hij dood gewaand had, die maanden geleden met een auto in een ravijn gestort was aan de oostkust van Engeland.

Deze man was een Chinees.... het was Dr. Cheng, de geniaalste misdadiger, die Templar ooit in zijn leven had ontmoet.

Hij wilde zijn hand aan het hoofd brengen, doch zijn spieren schenen verlamd. Zelfs zijn mond kon hij nauwelijks bewegen. En de gestalte van Dr. Cheng bleef maar roerloos voor hem staan.

De Chinees was gekleed in een groenachtig, zijden gewaad, dat op kunstzinnige wijze met gouddraad was bestikt en grillige figuren vertoonde. Op het langwerpige, benige hoofd rustte een zwart zijden rond kalotje met een bol, zoals deze gedragen werden door de mandarijnen van de hoogste kasten. Hij was lang — Dr. Cheng — aanzienlijk langer dan de meeste zijner landgenoten en zijn ogen waren nauwer dan bij de meeste Chinezen. Het gele gezicht was smal en hoekig en de lange, zwarte, dunne snorharen, die aan weerszijden van de stijf gesloten mond omlaaggingen staken scherp af tegen de olijkleurige gelaatsteint. De handen waren verborgen in de wijde mouwen van het groene gewaad.

Ja, dit was Dr. Cheng, dezelfde Chinees, die Templar maanden geleden in de weer had gehouden en die hij dood waande. Precies zoals toen stond hij nu weer voor hem, statig als een keizer uit een vroegere dynastie, indrukwek-

kend als een kostbaar heiligenbeeld uit een Oosterse tempel, dreigend als de klauw van een draak, die ieder ogenblik kan toeslaan....

Templar wist niet hoe lang hij in deze verstijfde positie had gezeten toen de man voor hem langzaam doch duidelijk begon te spreken. Het scheen alsof de stem van heel ver kwam, van een andere wereld.... Het was een schrille, krakende stem, die vlot Engels sprak, doch met een duidelijk hoorbaar Oosters accent, dat herinneringen opriep uit afgelegen landen, waar de tijd scheen te hebben stilgestaan.

— Sir Neville, zei de Chinees, gij waande mij dood omdat ik met mijn wagen in het ravijn stortte, maar gij wist niet, dat de dood Dr. Cheng nooit kan bereiken. Mijn lichaam is immuun voor de dood, Sir Neville. Daarom bleef ik ook in leven toen dat ongeluk gebeurde. Mijn dochter, Kuantcheh werd door de dood getroffen.... zij stierf voordat de auto op de bodem van het ravijn was aangekomen. Ik liet haar tijdig sterven, Sir Neville, omdat ik haar de pijnen wilde besparen, die zij door Uw toedoen zou hebben moeten lijden. Maar Dr. Cheng verhief zijn dochter uit de dood. Zoals hij haar liet sterven, gaf hij haar ook weer het leven terug. Alleen Dr. Cheng kan dit doen, Sir Neville.... Ik alleen, omdat ik almachtig ben, omdat ik hemel en aarde beheers, en alles wat er tussen is....

Gij, Sir Neville, zijt een grote onder de nietige wormen dezer aarde. Ik heb respect voor U en Uw moed en doortastendheid. Maar voor ons beiden is geen plaats op deze planeet, tenzij.... tenzij gij bereid zoudt zijn een gezond en rustig leven te leiden en zich niet te bekommeren om datgene wat anderen doen. Ik ben na zoveel maanden weer in Londen teruggekeerd om de laatste hand te leggen aan mijn levenswerk, Sir Neville. Ik zal China weer de plaats geven in de wereld, die het altijd gehad heeft, de plaats die het verdient. Vroeger, honderden jaren geleden, was China het machtigste en gecultiveerdste land ter wereld. Doch onze beschaving hield op zich te ontwikkelen toen lieden uit verre landen ons land kwamen bezoeken, lieden uit deze landen, Sir Neville, die China maakten tot een arm en noodlijdend gebied op aarde, waar de millioenenbevolking leeft als ratten in een goot, waar geen voedsel is voor iedereen en waar honderd duizenden ieder jaar weer omkomen van honger en ellende. Dat hebben wij te dan-

ken aan de verbreiders der Westerse beschaving....

Maar Dr. Cheng strijdt voor het herstel van zijn land, hij zal eens de keizerstroon beklimmen en heersen over een land, dat zijn gelijke op aarde niet zal hebben....

Neem een raad aan van een oud en wijs man, Sir Neville. Bemoei U niet, met dingen, welke Uw verstand niet kunnen bevroeden. Houd U verre van al datgene, dat heilig is en wat door U misschien als misdadig zal worden betiteld. Maar ook hier heiligt het doel de middelen....

Dit was mijn allerlaatste waarschuwing, Sir Neville. Mocht ik door Uw handelwijze genoodzaakt zijn terug te keren naar deze plaats, dan zult gij moeten sterven.... een verschrikkelijke dood, zoals nooit iemand gekend heeft....

Weest gegroet, Sir Neville....

Plotseling was de gedaante verdwenen en langzaam keerden de voorwerpen in de slaapkamer weer terug. De tafel en de stoelen, de kast en de muren.... Templar zat echter nog steeds gehypnotiseerd naar de plaats te kijken, waar zoëven de Chinees had gestaan. Thans was deze plaats leeg, de stem was verdwenen en de tulen gordijnen wapperden weer zachtjes in de nachtelijke wind.

Plotseling kreeg zijn lichaam een schok. Hij maakte een beweging met zijn hand en liet een peukje brandende sigaret op de grond naast zijn bed vallen. Het vuur had de huid van zijn vinger gebrand en dit had hem weer tot de werkelijkheid teruggebracht. Zijn hersens en spieren functioneerden weer als voorheen en met een sprong was hij het bed uit. Hij pakte het peukje van de grond op en doofde het in het asbakje uit.

Dan schoot hij in zijn slippers en rende het balkon op.

Beneden hem lag de verlaten tuin, rustig ademend temidden van talrijke geuren, die door slapende bloemen werden verspreid. Niets bewoog er, dan de bladeren in de wind. Geen enkel geluid verbrak de vredige stilte, die als een doorzichtige voile over het huis en de tuin hing. En van Dr. Cheng was geen spoor te bekennen....

Zeker vijf minuten stond hij met zijn handen gesteund op de rand van het balkon. Zijn gedachten gingen terug naar de woorden van de Chinees, die nagalmden in zijn oren als de slag op een enorme gong....

Had hij gedroomd of was hij ten prooi geweest aan een benauwende droom. Was deze

zinsbegoocheling waarheid of slechts het gevolg van de drukkende warmte?

Hoe had Dr. Cheng — indien hij nog leefde — ooit vanaf de tuin zijn slaapkamer kunnen bereiken en deze weer zo snel verlaten. De Chinees was oud — misschien wel tachtig jaar en tussen het moment, waarop de gestalte was verdwenen en dat waarop Templar op het balkon was gekomen, had nog geen minuut tussenruimte gelegen.

En toch had hij de man duidelijk gezien, duidelijker dan ooit zelfs. Hij had de woorden één voor één gehoord en ze waren hem bij gebleven.

Na een minuut of vijf keerde hij naar zijn kamer terug en ging op de rand van zijn bed zitten, het hoofd steunend in de klamme handen. Hij voelde nog de pijn aan zijn wijsvinger, als gevolg van het vuur van zijn sigaret, die langzaam opgesmeuld was. Hij had er haast niet van gerookt en had er dus wel degelijk iets moeten zijn dat zijn aandacht had afgeleid.

Ja, het was Dr. Cheng geweest, die hem in zijn slaapkamer had bezocht en die met hem had gesproken. De raad, die hij gegeven had, maakte diepe indruk op hem. Alleen al het feit, dat de Chinees ongedeerd uit het ravijn te voorschijn was gekomen, nadat hij er met zijn auto vanaf een hoogte van circa dertig meter was ingestort, was voldoende om aan zijn bovennatuurlijke kracht te geloven. Deze man was een geniaal mens, die over bovenmenselijke krachten scheen te kunnen beschikken, die zowel dood als leven in zijn hand hield en die niet zou schromen hem — Templar — te doden indien hij de plannen van de Chinees zou tegenstreven.

- o -

Het was een vreemde gewaarwording voor de vrienden toen John Templar hun de volgende ochtend aan het ontbijt van zijn belevenissen van die nacht verhaalde. Met grote ogen zaten zij te luisteren naar het relaas der gebeurtenissen en het was duidelijk aan hun gezichten te zien, dat zij hun vriend in het begin niet erg au sérieux namen en van mening waren, dat hij hen iets op de mouw wilde spelden. Maar naarmate hij met zijn verslag vorderde, keerden het vertouwen en het geloof weer terug.

— Maar ik vraag me af, zei Charles toen Templar geëindigd had, hoe Dr. Cheng van de achterkant het huis heeft kunnen binnendringen. Het balkon van jouw slaapkamer ligt min-

stens vijf meter boven de tuin, terwijl er geen enkel middel is om er langs omhoog te klimmen. Bovendien waren de tuindeuren stevig gesloten en te hoog om er overheen te klimmen, althans voor een man als Dr. Cheng. Hij is toch zeker ver in de zeventig.

— Als hij niet ouder is, meende Templar, een slok van zijn thee nemend. Ja, het is mij ook een raadsel, Charley. Maar, in ieder geval ben ik er van overtuigd, dat ik niet gedroomd heb. Want toen ik plotseling wakker schrok heb ik een sigaret opgestoken, die tussen mijn vingers bleef branden terwijl Dr. Cheng tegen me sprak. Eerst kort nadat zijn verschijning verdwenen was, merkte ik dat ik nog steeds de sigaret in mijn hand had doordat het vuur mijn vinger raakte. Ik doofde hem uit en ging het balkon op, doch kon niets bijzonders ontdekken.

— Zeg, John, merkte Maryse op, je sprak net over de verschijning van Dr. Cheng. Zou het niet mogelijk kunnen zijn, dat Dr. Cheng helemaal niet in je kamer is geweest, maar dat hij je over een bepaalde afstand onder hypnose heeft gebracht. Ik weet, dat de Chinezen in dergelijke experimenten verduiveld sterk zijn.

Templar zat even in gedachten uit het venster te staren.

— Tja, mompelde hij, die mogelijkheid is helemaal niet uitgesloten. Vreemd dat ik er niet eerder aan heb gedacht. Ik begin werkelijk te geloven, dat je gelijk hebt, Maryse. Dr. Cheng is een genie en zeer zeker in staat over een bepaalde afstand iemand onder hypnose te brengen. Laten we aannemen, dat je gelijk hebt, kindje, dan blijft nog steeds het onverklaarbare geval van dat ongeluk. Hij stortte met zijn dochter in een kleine Morris in een ravijn aan de Oostkust. We zagen de wagen neerkomen en totaal verbrijzelen. Maar Dr. Cheng zou er levend uit te voorschijn zijn gekomen, terwijl hij zijn dochter Kuantcheh, die hij kort voor de smak gedood zou hebben, nadien weer tot het leven zou hebben teruggebracht. Neen, jullie wilt me toch niet vertellen, dat jullie dat verhaal werkelijk gelooft?

De vrienden gaven geen antwoord en staarden zwijgend voor zich uit.

— Er zijn dingen tussen hemel en aarde, John, zei Ophelia nu, die wij mensen met ons begrensde verstand niet kunnen begrijpen. Misschien is dit één van die dingen. Misschien heeft Cheng wel bovennatuurlijke krachten tot zijn beschikking. Wie zal het zeggen?

— Hoe het ook zij, antwoordde Templar, in

ieder geval is Dr. Cheng in leven. Ik weiger om aan te nemen, dat een dode iemand onder hypnose kan brengen. En we kunnen uit zijn woorden gevoeglijk aannemen, dat hij het één of andere duivelse plan heeft uitgewerkt om binnenkort heel Londen weer eens echt ouderwets op zijn Chengs te terroriseren.

De vrienden schoten om de woorden van Templar onwillekeurig in de lach, waardoor de spanning onmiddellijk even werd opgeheven.

— Je drukt je wel vermakelijk uit, vond Ophelia. Maar je zult in ieder geval wel gelijk hebben. Wat denk jij, dat hij in zijn schild voert?

— Ik zou het je niet kunnen zeggen, Ophelia, antwoordde de avonturier. Hij sprak maar over het herstel van China en de dynastie, over zijn toekomstig keizerschap en al die vreemde dingen meer. Als hij van plan is China weer tot een machtig Rijk te maken, wat komt hij dan in Londen zoeken. Het schijnt, dat wij hier een soort toevluchtsoord hebben voor het geboefte van de hele wereld. Alles wat in hun eigen land ongewenst is, komt naar Londen om ons het leven zuur te maken.

— Nou, nou, vond Charles, ik heb zo'n vaag vermoeden, John, dat je in de grond van je hart blij bent na enkele weken rust weer eens in een avontuur verzeild te raken. Die Octopus-affaire ligt alweer enige tijd achter onze rug en sedertdien heb je niets anders gedaan dan jezelf en ons vervelen.

— O, je wordt in ieder geval bedankt voor het toepasselijk compliment, antwoordde de avonturier. Maar, misschien heb je gelijk, ouwe jongen. Het werd inderdaad hoog tijd, dat er weer eens iets gebeurde, want ik voelde me met de dag ouder worden.

— Misschien kan Dr. Cheng je een apenklierbehandeling laten ondergaan, merkte Ophelia sarcastisch op. Ik vind ook, dat je de laatste weken er tien jaar ouder bent gaan uitzien.

— Heeft het echtpaar Houston soms weer ruzie gehad? vroeg Templar. Als jullie met elkaar overhoop liggen, probeert Ophelia zich altijd op mij te wreken. Ik vind dat een zeer aardige gewoonte, Ophelia.

— Trek het je niet aan, John, kwam Charles zijn vriend te hulp. Alle vrouwen, die de middelbare leeftijd naderen, beginnen vervelend te worden. Ze kunnen dan niets anders meer dan breien en ziften.

De blik, waarmede Ophelia haar gemaal aan-

keek, zou in staat geweest zijn om een heel regiment huzaren van angst op hol te doen slaan. Maar Charles keek doodleuk uit het raam naar buiten en zei:

— Ik zie, ik zie, wat jullie niet ziet. Rara, wat is dat? Ik zie een zwarte bolhoed, een stijve boord, die er een beetje vertranspireerd uitziet en ik hoor krakende schoenen.

— Toch niet inspecteur Marlowe? vroeg Templar.

— Je slaat de spijker op zijn kop, Johnny; ik zag hem juist het tuinhok binnengaan.

En onmiddellijk daarop ging de bel over. James spoedde zich vanuit de keuken door de hall en diende even later inspecteur Marlowe van Scotland Yard aan.

— Goedenmorgen, dames en heren, begroette de politiemans de disgenoten.

— Hallo, inspecteur, antwoordde Templar voor zich en zijn vrienden. Ga zitten en drink een kop thee mee. Al ontbeten of had moeder de vrouw vergeten de bakker voor een brood op te lichten.

Inspecteur Marlowe maakte een nietszeggend gebaar, trok een stoel bij en ging zitten, terwijl Ophelia hem een kop thee inschonk.

— En wat heeft onze brave politiemans wel op zijn lever, dat hij ons zo vroeg reeds komt bezoeken? vroeg Templar nieuwsgierig.

— Wel, Sir Neville, begon Marlowe, nadat hij zijn bolhoed en parapluie aan James had afgegeven, u zult zich ongetwijfeld nog herinneren, dat wij maanden geleden die affaire hadden met die Chinees, Dr. Cheng.

— Ja, ja, dat herinner ik me, antwoordde Templar met een grijns. Is hij soms vannacht ook bij jou geweest?

Inspecteur Marlowe keek de spreker enigszins verbaasd aan en liet zijn onderkaak een paar centimeter zakken.

— Ook? vroeg hij. Is hij dan bij U ook geweest, sir?

— Dat verbeeldde ik me tenminste, zei Templar. Maar later bleek, dat hij me van verre onder hypnose had weten te brengen. En dat zal bij jou ook wel het geval geweest zijn. Heeft hij met je gesproken?

— Wel, sir, ik werd vannacht plotseling wakker en zag een man voor mijn bed staan. Ik wilde mijn vrouw wekken, maar ik kon mijn armen niet bewegen. Toen zag ik dat het Dr. Cheng was, sir. Hij vertelde me iets over China en een keizer en dat ik hem niet lastig moest vallen. Toen ging hij weer weg.

— Zag je hem weggaan? wilde Templar weten.

— Eh... neen... ik heb hem niet zien weggaan. Maar in ieder geval verdween hij.

— Hoe laat was dat, inspecteur?

— Dat zal ongeveer half drie geweest zijn.

— En om ongeveer twee uur was hij bij mij. Hij heeft ons dus niet tegelijkertijd onder hypnose gebracht. Dat zou veel eenvoudiger geweest zijn. Hij had zijn speech dan maar éénmaal af behoeven te steken. Enfin, zo weten we het ook. En wat nu, inspecteur?

— Ja, wat nu? Het schijnt in ieder geval dat hij weer iets van plan is. Wat moeten we doen, sir? Ik ben maar direct naar U toegekomen, omdat U die vorige geschiedenis ook helemaal hebt meegemaakt. Ik begrijp alleen niet hoe het komt, dat hij niet dood is. Hij stortte toch met zijn wagen te pletter op de klippen van de kust.

— Werd die wagen later eigenlijk nog weggehaald? vroeg Templar.

— Ja, enkele dagen later hebben ze de wagen weggesleept. Maar de lichamen werden nooit gevonden. We namen aan, dat die door de storm zeewaarts waren gespoeld en beschouwden de hele zaak als geëindigd.

— Die lichamen werden natuurlijk nooit gevonden omdat Dr. Cheng en zijn dochter in staat zijn geweest, te ontsnappen aan de dood. En dat is ook de reden waarom wij vannacht van hem gedroomd hebben. Al moet ik toegeven dat het me een onverklaarbaar raadsel blijft hoe iemand met een auto van zo'n hoogte op de klippen te pletter kan vallen, zonder één schrammetje op te lopen. Bovendien liet hij zijn dochter tijdens het vallen sterven en wekte haar later weer uit de dood op. Het lijkt wel een hoofdstuk uit de Bijbel.

— In ieder geval moeten we iets doen, stelde Marlowe zeer terecht vast. Maar de vraag is alleen, moeten we iets doen voordat Dr. Cheng iets gedaan heeft?

— Wat wil je doen voordat hij iets gedaan heeft? vroeg Templar. Alleen maar afwachten kun je. Waar wil je hem zoeken, waarop wil je hem arresteren? Hij moet eerst van zich doen spreken. Volgens de wet zijn Dr. Cheng en Kuantcheh, zijn dochter, dood, gezien het feit, dat jullie de zaak als gesloten hebben beschouwd. Doden kun je nu eenmaal niet arresteren. Daarom moet hij eerst opnieuw de wet overtreden alvorens tegen hem te kunnen optreden. Ik kan natuurlijk wel iets doen, omdat ik boven de wet sta.

Bij deze laatste woorden knipperde Marlowe even met de ogen, doch gaf geen commentaar op deze uitlating.

— We kunnen hem gevoeglijk in China Town zoeken, stelde Marlowe vast.

— Zeker, daarvan ben ik overtuigd. Chinezen kruipen altijd bij elkaar en in China Town loopt hij het minst in de gaten. Maar China Town telt ongeveer veertig duizend inwoners, en haal daar nu maar eens Dr. Cheng uit.

— Onze detectives, die reeds jarenlang in de Chinezenwijk werken, ontgaat niet veel, Sir Neville. Het zou me verwonderen als zij er niet achter zouden kunnen komen of Dr. Cheng temidden van zijn landgenoten is teruggekeerd.

— Zet dat idee maar uit je hoofd inspecteur, antwoordde Templar. Een Chinees is een Oosterling en houdt er nu eenmaal een andere gedachtengang en moraal op na dan wij. Ik heb lang genoeg in het Oosten vertoefd om ze te kennen. Als ze willen zijn ze gesloten als de kluis van de Bank of England en krijg je er met duizend stokslagen geen woord uit. En dat weten de detectives van Scotland Yard, die in China Town werken, drommels goed.

— Maar, John, kwam Charles tussenbeiden, wij zouden eens als Chinezen vermord een bezoek aan China Town kunnen brengen. Jij beheerst de Chinese taal volkomen en ik ken voldoende woorden om af en toe ook iets te zeggen. Dacht je dat we op die manier niets zouden kunnen bereiken?

Templar schudde het hoofd en stak een sigaret op, waarna hij zijn koker de kring rond liet gaan.

— Neen, beste Charley, in het onderhavige geval acht ik jouw voorstel van geen enkele waarde. Er is geen enkele inwoner in heel China Town, die ons als Chinezen kent. Wie zou ons dan vertrouwen schenken. Bovendien ben ik nogal aardig lang voor een Chinees, hetgeen hier in Londen misschien argwaan zou kunnen wekken.

— Maar in het Oosten heb je je ook wel als Chinees vermord.

— Zeker, ik zou er hier ook wel kans toe zien. Maar, zoals ik je reeds zei, ik blijf er bij, dat we niets anders kunnen doen dan afwachten tot de leeuw uit zijn hol te voorschijn komt. Waarschijnlijk zal hij slachtoffers maken, maar daar kunnen we nu eenmaal niets aan veranderen. En bovendien geloof ik, dat ons geduld heus niet zo heel erg lang op de proef zal worden gesteld. Dr. Cheng is een man, die van handelend optreden houdt en ons heus niet zal

gaan waarschuwen wanneer hij pas over een week of tien dagen van plan is toe te slaan.

— Maar wat zou hij dit keer ondernemen? Templar haalde de schouders op.

— Ik heb geen gelegenheid gehad het hem vannacht te vragen, Charley. Voor ik iets kon zeggen — indien ik het gekund zou hebben — was hij al weer verdwenen. Het enige wat ik inspecteur Marlowe kan adviseren is, dat hij het dossier van Dr. Cheng maar vast weer uit het archief te voorschijn laat halen omdat er in de komende dagen nog wel enkele vol getypte velletjes papier aan zullen worden toegevoegd.

— Wat denkt U eigenlijk van die Dr. Cheng, Sir Neville? vroeg inspecteur Marlowe.

— Wat ik van hem denk? herhaalde Templar. Ja, dat is niet zo eenvoudig onder woorden te brengen. Volgens mij is Dr. Cheng een oude Chinees uit één der hoogste kasten van China, wiens voorvaders wellicht hebben geregeerd over het toenmalige machtige Rijk. Hij is ongetwijfeld een mandarijn, althans naar zijn kleding te oordelen. Uiterst begaafd en intelligent als hij is, moet hij zich voor een groot deel van zijn leven hebben verdiept in de geschiedenis van zijn land, waardoor de tijd, waarin China een groot en machtig land was, dat geheel Azië beheerste, zo'n geweldige indruk op hem heeft gemaakt, dat langzaam in zijn brein het voornemen is gerijpt om China deze plaats weer terug te geven. Hij begon plannen te ontwerpen voor het herstel van de oude dynastieën, de vooruitgang der Chinese cultuur, doch stuitte steeds weer op de tweespalt, die westerse mogendheden in China hadden gezaaid waardoor het land jarenlang ten prooi was geweest en nog is aan bloedige burgerkrijgen, die het eens zo machtige Rijk uiteenrijten en verbrokkelen, met het noodlottige gevolg, dat de bevolking langzaam onder gaat in een bodemloze poel van kommer en ellende.

Hij zag in, dat hij zijn plannen slechts langs misdadige weg zou kunnen bereiken en legde zich met hart en ziel op de wetenschap toe. Hij studeerde dag en nacht en deed uitvindingen, waarvan wij hier in het westen nog nooit gedroomd hadden. Met behulp van deze uitvindingen en misschien van een handjevol getrouwen wil hij naar China terugkeren om zijn plannen te verwezenlijken. Hij wil er het communisme bestrijden van Mao Tse Toen, alsmede het kapitalisme van Tsjang Kai Sjek en zijn volk het geluk schenken waar het recht op heeft.

— En denkt U dat hem dat zal gelukken? vroeg Marlowe.

— Neen, nooit, luidde het resolute antwoord van de avonturier. Dr. Cheng is het slachtoffer geworden van een totale zinsverbijstering, die hem de grond onder de voeten heeft weggevaagd. Hij zweeft als het ware tussen twee werelden, een wereld van werkelijkheid — onze wereld — en een Utopia, dat nimmer zal kunnen bestaan. Het werd een obsessie voor hem, die hem dag en nacht bezig hield en op den duur geloofde hij zo sterk in het slagen van zijn voornemens, dat hij tot misdadige handelingen overging. Hij heeft zich zelf als het ware onder een soort van hypnose gebracht, welke hem in staat stelt de realiteit weg te cijferen en alleen te denken aan zijn toekomstdroom: het herstel van het oude, machtige China als wereldrijk.

— Dus in wezen is hij rijp voor een krankzinnigengesticht, vond Marlowe.

— Neen, niet helemaal. Hij zou moeten worden opgenomen in een psychiatrische inrichting, waar men zou kunnen trachten, die waandenkbeelden uit hem te bannen en hem 'n normale gedachtengang terug te geven. Doch wellicht is hij reeds te lang met deze plannen bezig en is hij reeds te oud om nog tot een normaal leven te kunnen terugkeren. In ieder geval is hij zeker niet krankzinnig, maar wel gevaarlijker dan de zwaarste krankzinnige. Zelfs een dwangbuis zou niet in staat zijn hem van zijn voornemens te weerhouden. Slechts de dood zou hem uit zijn geestesstoornissen kunnen redden....

Het bleef geruime tijd stil in de grote eetkamer, waar de vrolijke zonnestralen door het hoge venster naar binnen vielen en het tafelsilver naast de borden fel deed glanzen.

De vrienden en inspecteur Marlowe dachten na over de woorden van Templar, die met zo'n geweldige overtuiging waren uitgesproken, dat zij dreigden medelijden met de Chinees te krijgen.

— En daarom juist, vervolgde Templar, mogen wij geen moment dralen wanneer Dr. Cheng op de één of andere wijze van zich doet spreken. Wij moeten met ijzeren vuist toeslaan en hem vermorzelen teneinde de gehele wereld en zijn eigen volk voor de grootste rampspoeden te bewaren. Hitler was een psychopaath van formaat, maar naast Dr. Cheng zou hij in het niet zijn verzonken. Dr. Cheng heeft zijn gelijke niet op deze wereld. En wij zullen dit spoedig genoeg merken....

Waarin hooggeplaatste regeringsambtenaren vreemde dingen kunnen doen en Dr. Cheng getuige is van het feit, dat Ophelia haar man een kopje thee op bed brengt.

Enkele dagen later dreigde in Londen een paniek uit te breken, die spoedig tot een catastrofe zou leiden. Het sloeg onmiddellijk over op de provincie en zelfs het continent kon er niet van verschoond blijven. In Whitehall, de Londense regeringswijk, gebeurden de vreemdste dingen, het Parlement was ontbonden, de ministers brachten urenlang door in geheime conferenties, terwijl op enkele ministeries een krankzinnige drukte heerste, waarvan niemand eigenlijk de juiste oorzaak wist.

Die avond brachten de bladen een ontstellend nieuws:

„ENGELAND IN OORLOG MET
SOWJET-UNIE?”

„Ministers weigeren verklaring af te leggen.
Parlement ontbonden.”

„Sedert enkele dagen doen in Londen de „vreemdste geruchten de ronde, die achter„af niet geheel en al van waarheid zijn ont„bloom. Uit welingelichte bron vernemen wij „thans, dat onze Minister van Buitenlandse „Zaken, Sir Malcom Warring, zonder enige „directe aanleiding en zonder overleg te „hebben gepleegd met het parlement of zijn „collega's, geheel op eigen gezag onze am„bassadeur in Moskou heeft opgedragen de „regering der Sowjet-Unie een formele oor„logsverklaring te overhandigen met de me„dedeling, dat het Britse Rijk zich vanaf „het ogenblik waarop de overhandiging „plaats zou vinden, in staat van oorlog „acht met de Sowjet-Unie.

„Een woordvoerder van het Ministerie van „Buitenlandse Zaken weigerde dit bericht „te bevestigen en zeide, dat hem van een „oorlogsverklaring niets bekend was. Wel „maakte hij officieel bekend, dat de Minis„ter van Buitenlandse Zaken, Sir Malcom „Warring, in een zenuwinrichting is opge„nomen.

„Wij hebben echter de bevestiging van het „bericht, volgens hetwelk onze ambassadeur „in Moskou, Sir Simon Roslow, zich telefo„nisch met het Ministerie van Buitenlandse

„Zaken in verbinding heeft gesteld, met be„trekking tot de opdracht, welke hij van „Sir Malcom Warring zou hebben ontvan„gen. Alvorens hij deze opdracht uit zou „voeren, verlangde hij een gedetailleerde „toelichting met opgave van redenen e.d. Hij „heeft geweigerd de oorlogsverklaring aan „de Sowjetregering te overhandigen en de „opdracht geretourneerd.

„Nog maar kort nadat Sir Malcom War„ring tot zijn vreemde en onverklaarbare „daad overging en onmiddellijk daarop in „een psychiatrische inrichting werd opge„nomen, vaardigde de Eerste Lord van de „Admiraliteit, Admiraal Lord Delaware een „dagorder uit, waarin hij de gehele Britse „vloot mobiliseerde en op oorlogssterkte „bracht. Hij gaf enkele grote slagschepen „en vliegtuigmoederschepen opdracht uit te „varen en zich naar de Oostzee te begeven, „terwijl ongeveer een twintigtal torpedo„jagers en lichte kruisers de oorlogsbodem „moesten vergezellen. Ook Lord Delaware „werd inmiddels in overspannen toestand in „een zenuwinrichting opgenomen, waarna „het Ministerie van Marine de reeds uitge„varen vlootten terugriep.

„Naar de oorzaken en redenen van deze „uiterst vreemde handelwijzen van zeer „hooggeplaatste personen, die ongetwijfeld „ver buiten hun boekje zijn gegaan, tasten „wij volkomen in het duister. Maar wij kun„nen met grote zekerheid aannemen, dat in „de laatste dagen Engeland op de rand van „een catastrofe heeft gestaan. Het valt ons „ten enen male onmogelijk van officiële zijde „verdere inlichtingen te verkrijgen, aange„zien onze journalisten de toegang tot alle „regeringsgebouwen wordt ontzegd.

„Zojuist vernemen wij nog, dat de Rus„sische Ambassadeur te Londen, Andrej „Mousjinski hedenmiddag door de Koning „in audiëntie is ontvangen.”

Het behoeft geen betoog, dat dit bericht de hele wereld in opschudding bracht. De buitenlandse pers deed een uiterst scherpe aanval op de Britse regering, die willens en wetens een nieuwe wereldoorlog wenste te ontketenen, omdat zij geen uitweg meer zag uit de catastrophale economische crisis, waaraan het Britse Rijk reeds geruime tijd ten prooi is. En de Veiligheidsraad kwam in speciale zitting bijeen om de Britse Oorlogsverklaring aan Rusland op de agenda te plaatsen en te behandelen.

Maar de Britse delegatie in de Veiligheids-

raad schitterde door afwezigheid en de Britse regering bleef zwijgen als het graf. Er werd geen enkel officieel communiqué uitgegeven.

Inmiddels was Rusland zich in koortsachtige haast aan het voorbereiden om een eventuele aanval af te slaan. Alle grenzen werden hermetisch gesloten, grote troepenconcentraties bewogen zich naar kusten en grenzen en Radio Moskou hield niet op de Britse oorlogstokers uit te dagen toe te slaan. Maar Londen zweeg. . . Downing Street No. 10 bleef gesloten en de zittingszaal van het Britse parlement bleef leeg. . .

Maar dit was nog niet alles, wat het Britse eiland moest verduren. Nog geen twee dagen na het verschijnen van dit krantenbericht maakte zich een nieuwe paniek van het volk meester. Opnieuw brachten de kranten met enorme koppen een sensationeel nieuws, dat Londen op zijn grondvesten deed trillen.

Het maakte melding van het feit, dat op één dag niet minder dan 137 personen op onverklaarbare wijze op straat waren gestorven. Mensen, die zich voortbewogen over de drukke trottoirs, hadden plotseling de handen voor de ogen geslagen en waren neergestort om niet meer op te staan. De dood was onmiddellijk ingetreden. Uit doktersverklaringen bleek, dat de ogen der slachtoffers volkomen verbrand waren, alsof zij door een steekvlam waren getroffen.

Honderd zeven en dertig mannen — er waren geen vrouwen of kinderen bij — hadden op onverklaarbare wijze in de Londense straten de dood gevonden. Hun ogen waren totaal verbrand en de dood was onmiddellijk ingetreden, zonder dat één van hen nog iets had kunnen zeggen. . . .

Het was te begrijpen, dat ook op Scotland Yard een ware paniek heerste. De voltallige staf van hoge functionarissen was lange tijd in geheime conferentie bijeen en inspecteur Marlowe, die te klein van formaat was om bij deze bespreking tegenwoordig te zijn, had zich opgesloten in zijn werkkamer en tekende met een afgeknabbeld potlood vreemde figuurtjes op een stuk papier. Het waren mannetjes met lange, smalle gezichten, waarin dunne spleetogen zaten. Ze hadden lange afhangende snorharen en droegen een kalotje met een bol op het hoofd.

Want inspecteur Marlowe kon de gedachte maar niet van zich afzetten, dat dit het werk was van Dr. Cheng. Dit was trouwens ook het oordeel van John Templar, die onmiddellijk na

de eerste berichten een bezoek had gebracht aan Scotland Yard.

John Templar was die middag bezig in zijn uitstekend geoutilleerd laboratorium, dat aan de achterzijde van het huis aan St. James Square gelegen was, toen James en twee werklieden een langwerpige zware kist binnenbrachten, die een zending motoronderdelen, bestemd voor de „Hurricane”, het atoom-vliegtuig van de gentleman-avonturier.

De mannen kregen een vorstelijke fooi en Templar verzocht James de kist open te maken en de onderdelen te controleren.

— Of wacht, zei hij dan, roep Mr. Houston ook even. Dan kunnen we het wat sneller doen.

— Mr. Houston is vanmorgen de stad ingegaan en is nog niet teruggekeerd, sir, antwoordde de bediende. Hij belde op, dat hij met de lunch niet thuis zou komen.

Templar mompelde iets over nietsdoende jongemensen en begon met James de deksel van de kist af te schroeven, hetgeen ongeveer twintig minuten in beslag nam. Maar eindelijk had James de laatste schroef er uit gedraaid en namen beide mannen de deksel op en plaatsten deze tegen de muur van het vertrek.

En toen stonden ze beiden als aan de grond genageld. Want in de hele kist was geen spoor van motoronderdelen te vinden. En toch lag er iets in, iets dat Templar het bloed naar het hoofd deed stijgen. . . .

Voor hem in de kist lag het lichaam van zijn vriend, Charles Houston, met gesloten ogen en de handen gevouwen over de borst. Onmiddellijk maakte hij de grote experimenteertafel leeg en beduidde James het lichaam voorzichtig onder de oksels te vatten, terwijl hij het zelf bij de benen nam. Ze legden het op de tafel en onmiddellijk begon Templar met zijn onderzoek. Hij controleerde de hartslag, die niet te horen was. . . . en moedeloos deinsde hij een stap achteruit.

Zou het dan waar zijn, dat Charley werkelijk dood was? Had Dr. Cheng dan toch een troef uitgespeeld om hem — Templar — er van te weerhouden tegen de Chinees op te treden.

James Parker, de reus, stond als een geslagen kind naast het levenloze lichaam van de jongeman, die met een bleek gezicht en gesloten ogen roerloos op de witte tafel onder de scherpe reflector lag.

— Is. . . . eh. . . . Mr. Houston dood, sir? vroeg hij met bewogen stem.

Templar knikte en slikte iets weg. Zijn ogen waren strak op het gezicht van de jongeman

gericht en brandden vurig. Hoe zou hij dit aan Ophelia kunnen zeggen?

— Waar is Mrs. Houston, James? vroeg hij.

— Zij is in de tuin, sir, met mis Maryse. Moet ik haar halen?

— Neen, James, alsjeblijft nog niet. Ik weet nu nog niet hoe ik het haar zal moeten zeggen. Het is afgrijselijk om op zo'n manier je beste vriend te moeten verliezen. Maar, James, wij zullen zijn dood wreken, niet?

— Zeker, sir, al zou het mijn eigen leven kosten, antwoordde de trouwe James, die op dit ogenblik veel weg had van een schooljongen, die treurt om het verlies van zijn hondje.

— Wij moeten de politie waarschuwen, ging Templar voort. Ik zal eerst zijn zakken ledigen.

Hij legde alle voorwerpen naast het lichaam op de tafel. Portefeuille, een paar brieven, sleutels, zakdoek, cigarettenkoker, aansteker, pen en potlood, kortom, al die dingen die iedere man bij zich draagt. Templar wierp een blik in de bruin lederen portefeuille en staarde een ogenblik naar een briefje, dat boven op een aantal kaartjes en enveloppen lag. Het was een eenvoudig blanco stukje papier, waarop met de schrijfmachine enkele zinnestjes waren getikt, die Templar's hart open deden springen. Hij las namelijk:

„Sir Neville,

„Ik zend U hierbij Uw dierbare vriend.

„Hij is niet dood, doch ik bracht hem in een „toestand van schijndood, waaruit slechts ik „alleen hem zal kunnen opwekken. U, als „kundig medicus, zult kunnen vaststellen na „een nauwkeurig medisch onderzoek, dat ik „de waarheid spreek. Ik raad U echter aan „niet te trachten hem tot het leven terug te „brengen, aangezien U hem juist daardoor „zoudt doden. Zodra U het bewijs hebt ge- „leverd, zich niet met mijn zaken te be- „moeien, zal Uw vriend tot het leven terug- „keren.

Dr. Cheng”

Hij liet het briefje aan James lezen, die plotseling weer kleur op zijn wangen kreeg.

— Dus... dus... Mr. Houston is niet dood, sir? vroeg de reus nerveus.

— Neen, James, hij verkeert in een toestand van volslagen bewegingloosheid en ongevoeligheid, die men schijndood placht te noemen. Slechts een zeer scherp en nauwkeurig medisch onderzoek zal kunnen vaststellen of hij werkelijk nog leeft. En ondanks de waarschuwing van Dr. Cheng zal ik trachten de levensgeesten

te doen weerkeren. Omdat ik niet van plan ben de strijd tegen Dr. Cheng te staken. Kom, James, help me om hem uit te kleden. Gedurende een kwartier waren de beide mannen bezig om Charles' lichaam van alle kledingstukken te ontdoen, waarna hij volkomen naakt onder de scherpe reflector op de witte tafel lag. Templar had een witte jas aangetrokken, was enkele ogenblikken bezig met injectie-spuitjes, naalden en kleine flesjes, waarin kleurloze vloeistoffen zaten en trad dan op het lichaam toe.

— Dit is geen gewoon geval van schijndood, zoals het bij drenkelingen, na veel bloedverlies of bij sommige gevallen van vergiftiging voorkomt, zei hij tot de bediende. Mr. Houston is door hypnose in deze toestand gebracht en daarom zal ik een geheel andere methode moeten volgen dan normaal gebruikelijk is. Ik zal hem een injectie in de hersens geven en vervolgens trachten door middel van electrotherapie de levensgeesten terug te brengen.

Tot laat in de middag was Templar met het lichaam van zijn vriend bezig en toen James hem tegen half zeven een kop sterke koffie kwam brengen, zat de grote avonturier op een stoel naast het lichaam van zijn vriend en keek aandachtig naar de klokken der instrumenten, die door middel van draden met het lichaam verbonden waren.

James zette de koffie zwijgend op een klein tafeltje neer en bleef enkele ogenblikken achter zijn meester staan.

— Ik geloof, dat we het redden, James fluisterde Templar. Zijn hartslag is al weer te controleren, zijn bloedsomloop eveneens en ik verwacht ieder ogenblik, dat ook de ademhaling weer zal gaan functionneren. Hij zal echter voorlopig volkomen rust moeten houden omdat zijn hart nogal geleden heeft.

— Hebt U de politie nog verwittigd, sir? vroeg de bediende.

— Neen, James, als alles goed afloopt behoeven we dat niet te doen. Dr. Cheng moet de indruk krijgen, dat Mr. Houston nog steeds in een toestand van schijndood verkeert. Daarom moet hij volstrekt in bed blijven en mag hij het huis onder geen enkele voorwaarde verlaten. Anders zou het hem wel eens werkelijk zijn leven kunnen kosten.

Zonder zijn blikken van de meters af te wenden, dronk hij langzaam zijn koffie op en gaf het kopje terug aan de reus.

— Ga maar weg, James, ik hoop met een

uurtje klaar te zijn. Wat heb je tegen de dames gezegd?

— Ik heb gezegd, dat U beiden in het laboratorium werkzaam was en niet gestoord wisten te worden. Zal ik voor de dames het diner opdienen?

— Ja, doe dat, James, ik eet vanavond wel wat.

James verdween en sloot geruisloos de deur van het laboratorium achter zich. Toen stond Templar op, regelde enkele instrumenten en boog zich over het lichaam van zijn vriend.

Met zijn duim tilde hij het rechter ooglid op en nam het hoofd tussen de beide handen.

— Charley, riep hij aan het oor. Charley.... hoor je mij....

Hij hield de beide oogleden opgetild en hij meende zelfs dat de pupillen zich iets verkleinden.

— Charley.... Charley.... hoor je me.... vertel me eens wat er gebeurd is.... Charley..

Snel greep hij de stethoscoop, plaatste de beide polen in zijn oren en regelde enkele instrumenten, waarna hij door auscultatie de werking van hart en longen controleerde.

Met één hand hield hij het hoofd vast en tilde met zijn duim het ooglid op.

— Charley.... Charley.... vertel me nu wat er gebeurd is....

Het hoofd van de jongeman op de tafel bevoog even van links naar rechts en de mond zakte iets open. Charles slaakte een diepe zucht en onmiddellijk hoorde Templar, dat ademhaling en hartslag zo goed als normaal begonnen te werken.

— Charley...., riep hij iets luider, wat is er gebeurd?....

Charles opende de ogen en staaarde wezenloos naar het plafond.

— Die ogen...., fluisterde hij zachtjes...., die verschrikkelijke ogen.. zo groen als gras.. zo vurig als vlammen.... o, die ogen....

— Welke ogen, Charley? vroeg Templar. Toe, vertel het me maar.

— Ik hoor je stem, John, maar ik kan je niet zien. Waar ben je?

Templar bracht zijn gezicht vlak voor dat van zijn vriend en hij merkte hoe de ogen van de zojuist tot het leven teruggekeerde probeerden, iets te herkennen.

— Zie je me, Charley?

— Ja.... ja.... ik zie je, maar wat ben je ver weg.... Ja, nu kom je tenminste dichterbij.... niet zo vlug.... je zult boven op me vallen....

Charles' lichaam begon te schokken en krampachtig grepen zijn handen om de rand van de tafel.

Templar verhief zich en controleerde opnieuw hartslag en longenwerking. Alles was bevredigend en hij zei:

— Wat heb je beleefd, Charles?

— Ik liep vanmorgen wat te wandelen en werd als door een geweldige magneet naar East End toegetrokken. Ik kwam in China Town terecht.... en ging een huis binnen.... ja, ik zie het nu weer voor me.... het was een smal, hoog huis met een stenen stoep er voor van drie treden. De vensters waren door luiken afgesloten.... Waarom weet ik niet maar ik ging door de deur naar binnen. Deze was niet op slot en ik stond plotseling in een donkere kamer.... plotseling zag ik twee groene lichtjes, die schitterden als emeralden.... het waren ogen, John, verschrikkelijke groene ogen, die heel langzaam op me toekwamen. Ik wilde weglopen, doch iets hield me tegen, ik wilde schreeuwen, maar mijn keel was dichtgesnoerd. Het was ontzettend warm in die kamer.... onhoudbaar warm en ik voelde hoe het zweet van mijn lichaam gutste.... die ogen kwamen steeds dichterbij en toen ze vlak voor me waren, schenen ze in mijn ogen te kruipen.. toen zag ik een vreemd land met bergen en wouden.... er werkten kleine mannen op de rijstvelden en ik hoorde vreemde liederen zingen.... ik zag een lange Chinees in een kostbaar gewaad op een gouden troon zitten, omgeven door prinses die allen kleurrijk en vorstelijk gekleed waren.... die man op de troon, John, was Dr. Cheng.... hij zei me, dat hij de keizer van China was en dat ik getracht had hem van de troon te stoten om zijn volk te onderdrukken.... daarom moest ik sterven, zei hij.... ik werd plotseling door mannen vastgegrepen en naar buiten gebracht. Op de binnenplaats lieten ze me neerknielen en ik moest mijn hoofd op een grote zandzak leggen.... Toen ik even opkeek zag ik een man naast me staan, die een geweldig blinkend zwaard in de hand hield.... hij lachte niet.... hij keek niet boos.... hij zei niets.... zijn gezicht was uitdrukkingloos en ik zag, dat het Dr. Cheng was.... Toen vloog het blanke, vlijmscherpe staal de lucht in en kwam met een gierend geluid weer omlaag. Ik zag hoe het mijn hoofd van de romp hakte.... ik zag mijn hoofd in het zand rollen en....

— En? drong Templar aan. Wat zag je verder.

— Ik.... ik.... weet het niet meer.... dat was alles geloof ik.... heb je niet iets voor me te drinken, John? Ik heb zo'n verschrikkelijke dorst.

Templar liep naar het fonteintje, vulde een glas met water en wierp er een paar tabletten in. Dan liet hij het water tussen Charles' lippen stromen.

— Je bent nu weer helemaal genezen, Charley, zei Templar. Dr. Cheng heeft je onder hypnose gebracht.... hij heeft je die verschrikkelijke droom doen krijgen.... het was allemaal onzin, hoor. Je moet echter enkele dagen volkomen rust houden en proberen veel te slapen. Wij zullen wel voor je zorgen. Hij beurde het lichaam van de jongeman op en nam het in zijn sterke armen. Dan verliet hij het laboratorium en droeg het naar de eerste etage, waar hij het in het bed van het echtpaar Houston neerlegde.

— Probeer wat te slapen, Charley, zei Templar bezorgd. Ik zal Ophelia wel vertellen, dat je weer helemaal gezond bent. Vanavond komt ze wel naar je toe. Maar probeer nu eerst rustig te slapen en maak je nergens om bezorgd.

Templar verliet de slaapkamer en keerde terug naar zijn laboratorium om enkele minuten geheel alleen te zijn met zijn gedachten. Toen trok hij zijn witte jas uit, waste zijn handen en ging naar de salon, waar de beide vrouwen zaten te lezen....

- o -

In een lang, smal huis ergens in het Londense East End, in de onmiddellijke nabijheid van de Theems, die aan de achterzijde voorbijstroomde, bevond zich op de bovenste verdieping een groot vertrek, dat hermetisch was afgesloten. Er waren geen vensters in en de enkele deur werd bedekt door een zwaar groen gordijn.

Er stonden allerlei vreemde instrumenten, die men eerder gezocht zou hebben in een of ander laboratorium dan in dit huis aan de rivier. Grote elektrische apparaten, die knetterende geluiden maakten en bliksemstralen ontwikkelden, vulden een groot deel van de kamer. Achter één der apparaten, met zijn vingers op een zwart ebonieten schakelbord, zat Dr. Cheng, gekleed in een nauw zittend zwart zijden costuum van Europese snit. Zijn voeten staken in zwarte, fluwelen pantoffels en op zijn kale schedel stond een zwart zijden kalotje met ronde bol.

Hij zat iets voorovergebogen en tuurde met zijn groene ogen op een matglazen plaat, van

ongeveer dertig centimeter. Onophoudelijk draaiden zijn vingers aan de zwarte knoppen, die met graden waren ingedeeld en voor hem op het glas tekenden zich vage beelden af, die snel voorbijschoten....

Het was het principe van een televisie-ontvanger, doch alleen met dit verschil dat de beelden, die op de plaat kwamen, niet uitgezonden behoeften te worden. Ieder willekeurig beeld kon men er op krijgen, mits de afstand niet al te groot was. Straten en pleinen schoten voorbij, de St. Paul's Cathedral, Westminster Abbey, Buckingham Palace, Marble Arch, Oxford Street, St. James Square....

Dr. Cheng's smalle lippen plooden zich tot een grijns en een rij zwarte, afgebrokkelde tanden stak naar voren. St. James Square....

Zijn vingers draaiden iets langzamer aan de knoppen en als in een film gleed een hele rij huizen langzaam over de matglazen plaat voorbij totdat het beeld bleef staan. Een groot, statig uitziend herenhuis met drie verdiepingen en hoge vensters.... de woning van Sir Neville Carlisle.... Onmiddellijk daarop toonde de plaat een slaapkamer. In het bed lag een jongeman en op de rand zat een jonge vrouw. Ze had een kop en schotel in de hand en sprak met de man in het bed.

De ogen van Dr. Cheng schoten vuur.... en zijn lippen bewogen langzaam....

— Hij heeft dus toch mijn raad genegeerd, siste hij scherp. Hij heeft hem dus toch uit zijn verdoving opgewekt.... Dat zal hem duur komen te staan.

Plotseling werd er zachtjes op de deur geklopt. Dr. Cheng keek op en schakelde dan het apparaat uit. Langzaam vervaagde het beeld op de matglazen plaat en even later was het geheel verdwenen. Dr. Cheng haalde een handle over, drukte op een knop en stond op om open te doen.

Een jonge vrouw kwam de kamer binnen. Ze was gekleed in een lange, zwart satijnen japon, die tot op de grond hing en haar voeten aan het oog onttrok. Het zwarte haar was strak achterover gekamd en liet de kleine oren vrij. De zwarte ogen stonden minder schuin dan die van Dr. Cheng en waren aanzienlijk minder smal. Er lag iets vreemds in deze knappe verschijning en toch was het meisje geen uitgesproken Oosters type. Anders gekleed zou ze even goed voor een Europese kunnen doorgaan.

Niettemin was zij de dochter van Dr. Cheng, Kuantcheh....

— Kuantcheh, sprak de Chinees zachtjes in het Chinees, men blijft mijn plannen weerstreven. Je weet, dat ik Mr. Houston in een toestand van schijndood naar het huis van Sir Neville Carlisle heb gezonden. In zijn portefeuille had ik een briefje gedaan waarop geschreven stond, dat ik alleen de jonge man uit de toestand van schijndood zou kunnen opwekken. En ik adviseerde Sir Neville zelf niets in die richting te ondernemen. Ik zou de man tot het leven laten weerkeren zodra ik zekerheid had, dat Sir Neville zich niet langer met mijn zaken zou bemoeien. Zojuist heb ik gezien, dat Mr. Houston springlevend is en dat zijn vrouw hem een kop thee heeft gebracht. Hij lag in bed en sprak met haar....

— Ik heb U al vaker gezegd, vader, zei het meisje met een klankvolle, prettige stem, dat U Sir Neville Carlisle niet moet onderschatten. Hij heeft de vorige maal getoond een gevaarlijke tegenstander te zijn, die geen angst kent. Ja, de vorige keer hebben wij het zelfs tegen hem moeten afleggen. En ik vrees, dat wij ook ditmaal een nederlaag zullen moeten lijden.

Dr. Cheng's ogen schitterden gevaarlijk en hij keek zijn dochter streng aan.

— Kuantcheh, wil je nog steeds proberen mij van mijn voornemen af te brengen. Wil jij werkelijk mijn levenswerk vernietigen?

— Neen, vader, maar ik wil U doen inzien, dat U een hersenschim nastreeft. U rent achter iets abstracts aan, iets, dat U niet kunt zien en ook nooit zult kunnen grijpen. Het is als die haas bij de hondenrennen.

— Kuantcheh, wat jouw vader wil, gebeurt. Ik zal Londen en heel Europa laten zien, dat ik de wereld kan regeren. Je hebt gezien hoe ik in één dag een wereldpaniek ontketende door Sir Malcom Warring en Lord Delaware onder hypnose te brengen, waardoor bijna een wereldoorlog zou zijn ontketend. In één dag tijds liet ik in de straten van Londen 137 mensen sterven op een wijze, waarvoor de knapste medici van heel Engeland geen verklaring kunnen vinden. En dan wil jij beweren, dat ik tegen een man als Sir Neville andermaal zal moeten verliezen. Neen, Kuantcheh, je mist de bezielende kracht van je moeder, die in mijn hele leven een onnoemelijke steun is geweest.

— Maar, vader, ziet U dan niet in, dat het een misdaad is om een medemens van het leven te beroven?

— Neen, Kuantcheh, het is geen misdaad wanneer met iemand doodt, teheinde zijn land gelukkig te maken. Het zijn vijanden van mijn

land en volk, die ik liet sterven. En ik zal er nog veel meer laten sterven.... maar eerst Sir Neville....

— Maar begrijpt U dan niet, vader, dat Sir Neville en Mr. Houston mensen zijn, die voor hun land vechten, voor het geluk en het welzijn van hun volk. Heeft Engeland niet evenzeer het recht om op deze wereld te bestaan dan China?

— Zeker, kind, dat recht heeft Engeland ook. Maar Engeland heeft er nooit aan gedacht, dat China ook dit recht heeft. Engeland, Amerika, Holland, Frankrijk en andere landen hebben China uitgemergeld teneinde hun beurzen te spekken. Zij hebben mijn volk tot bedelaars gemaakt, die bij honderd duizenden gedoemd waren te sterven als ratten in een riool. Daarom zal ik Engeland, en Amerika en alle andere landen moeten straffen.... tot welzijn van China.... mijn land en het jouwe.

Het meisje zag in, dat zij haar vader niet tot andere inzichten kon brengen en zei verder niets meer. Ze was al zo lang bezig geweest om haar vader van die krankzinnige ideeën af te brengen, maar er zat niets anders op dan hem tegen wil en dank te helpen bij zijn duivelse plannen, die de vernietiging der westerse beschaving ten doel hadden.

HOOFDSTUK III.

Waarin een broodmes een merkwaardige rol speelt en inspecteur Marlowe het voor een keer bijzonder warm heeft.

Templar schrok eensklaps wakker en schoot met een ruk overeind. Doch onmiddellijk liet hij zich weer plat op zijn rug vallen en greep voorzichtig met zijn rechterhand het pistool, dat in het laadje, van zijn nachtkastje lag. De deur ging langzaam en geruisloos open en een donkere gestalte trad voorzichtig de slaapkamer binnen. Templar lag ingespannen te luisteren naar de schuifelende voetstappen op de grond en zag hoe de gedaante langzaam zijn bed naderde. Hij kon niet goed onderscheiden wie het was, aangezien de maan achter de wolken verscholen was en het zo goed als volslagen duister in de kamer was.

Maar hij voelde in al zijn zenuwen, dat de dood hem op dat ogenblik bedreigde. Niettemin bleef hij roerloos liggen en probeerde zijn ademhaling zo rustig mogelijk te laten functioneren, ondanks de grote spanning, waarin hij begriepelijkerwijs verkeerde.

De gedaante was nu zijn bed genaderd en bleef vlak naast hem staan. Heel voorzichtig trok Templar zijn hand van onder de dekens vandaan en kromde zijn vinger op de trekker van het pistool. Bij de eerste beweging, die de gedaante voor hem zou maken, zou hij de trekker overhalen en schieten. Plotseling trok de wolk voor de maan weg en viel een geel licht de kamer binnen. Hij zag een glinsterend broodmes in de opgeheven hand en... Als door een slang gebeten veerde Templar overeind en greep het lichaam dat voor hem stond.

— Maryse, schreeuwde hij, Maryse, wat doe je?

Het meisje liet het mes vallen en zakte slap in zijn armen. Templar was diep geschokt door deze gewaarwording en legde het slappe lichaam op zijn bed. Hij liep naar de balkondeuren, deed deze dicht, trok de overgordijnen er voor en stak het licht aan.

Maryse lag met gesloten ogen, gekleed in een dunne, zijden doorschijnende nachtjapon op het bed, de armen slap naast haar lichaam.

De avonturier liep naar de wastafel en schonk een glas koud water in, terwijl hij een badhanddoek vochtig maakte. Hij legde de doek op het warme voorhoofd van het meisje en beurde haar iets op teneinde het koude water tussen de bleke lippen te laten vloeien.

Langzaam opende ze de ogen en staarde wizenloos naar de man, die haar in zijn armen hield. Haar herinneringsvermogen scheen terug te keren en de waas voor haar ogen trok weg.

— John, fluisterde ze, wat is er?

— Kom, kom, kindjelijf. Je hebt wat gedroomd. Hier, drink nog wat water. Ze dronk het glas in één adem leeg en liet zich dan afgemat op het bed terugvallen, terwijl ze met haar hand over de ogen streek.

— Wat is er gebeurd, John? Hoe kom ik in jouw kamer terecht?

Hij zag dat ze rilde ondanks de drukkende temperatuur in de kamer. Voorzichtig nam hij haar ranke lichaam in zijn armen, sloeg de dekens terug en legde haar neer. Dan sloeg hij de dekens weer op en ging naast haar op de rand zitten.

Hij pakte het broodmes van de grond op en toonde het haar:

— Je kwam met dit mes de kamer binnen, Maryse, en bleef vlak voor mijn bed staan. Ik zag eerst niet dat jij het was omdat het hier volslagen duister was. Toen viel echter plotseling een streep maanlicht naar binnen en ik

zag het glinsterende mes in je opgeheven hand, die klaar was om toe te steken....

— O, John, hou op...., snikte ze. Neen, zeg niet dat ik getracht heb je te vermoorden.

— Kom, kindjelijf, suste hij, je kon er werkelijk niets aan doen. Je was je zelf niet. Ik wil wedden, dat je je er niet eens iets van herinnert.

— Neen, gaf ze toe, ik herinner me niets. Ik was alleen verbaasd, dat ik plotseling in jouw kamer lag. Zeg, John, zou dit betekenen....

— Ja, ik ben er zeker van. Dr. Cheng heeft je in je slaap onder hypnose weten te brengen. Hij was het die jou beval naar de keuken te gaan om een broodmes te halen en daarmee mij dood te steken. Die wolk schoof net op tijd voor de maan weg, Maryse, anders was jij nu een lijk geweest. Ik lag met mijn pistool in mijn hand te wachten tot je een beweging zou maken. God, wat had dat een catastrofie kunnen worden.

— John, smeekte ze, blijf bij me vannacht, wil je?

— Natuurlijk, kindjelijf, schik maar op.

Hij kroop naast haar onder de dekens en dekte haar zorgzaam toe. Toen schoof de wolk weer discreet voor de maan en werd alles duister in de slaapkamer van de gentleman-avonturier....

- 0 -

De volgende dag slenterde inspecteur Marlowe doelloos door de sloppen van het Londense East End en nam ieder huis, dat hij in het voorbijgaan aankeek nauwkeurig in zich op. Sir Neville had hem precies verteld hoe het huis, waar Charles gehypnotiseerd naar binnen was gegaan er uitzag en hij zou deze buurt niet verlaten voordat hij het had gevonden. Maar China Town was zo groot en uitgestrekt en het leek soms op een verschrikkelijk doolhof van straten en stegen.

De lunch had hij reeds lang vergeten en hoewel zijn maag aanhoudend knaagde en zijn voeten brandden alsof hij op doornen liep, hield de inspecteur vol en eindelijk trok een uitdrukking van hoop over zijn gezicht. Hij stond in een smalle straat voor een hoog, smal huis, waarvan de vensters door luiken waren afgesloten. Voor de deur bevond zich een stoepje van enkele treden....

Dit zou volgens de beschrijving van Sir Neville het huis kunnen zijn, dacht Marlowe, terwijl hij er langzaam voorbijliep. Het viel hem op, dat er geen bel aan de deur zat en evenmin

een naamplaatje. Hij liep door tot de volgende zijstraat en telde de huizen, die hij passeerde. Het zijstraatje was kort en liep dood op de rivier, die achter het huizenblok voorbijstroomde. Gedurende enkele ogenblikken bleef inspecteur Marlowe aan de waterkant staan en tuurde naar het vuil, dat aan zijn voeten voorbij stroomde. Stukken hout, lappen, kadavers van katten en honden trokken in bonte stoet zee- waarts.

De inspecteur staarde in gedachten over het troebele water en overlegde wat hem — nu hij wellicht het huis van de Chinese psychopaath had gevonden — te doen stond. Het leek hem niet verstandig het huis van de voorkant binnen te dringen. In de eerste plaats maakte hij zich zorgen over het feit, dat hij plannen had, die niet strookten met het algemeen politie- regelement. Hij wist maar al te goed, dat zelfs een ambtenaar van Scotland Yard niet een huis kon binnendringen zonder een schriftelijk bevel tot huiszoeking van de Officier van Justitie. Maar de lange samenwerking met Sir Neville, die hij door toevallige omstandigheden had leren kennen als de beruchte John Templar, hadden hem in de laatste maanden dikwijls van die officiële politie-principes doen afwijken, met het gelukkige gevolg, dat hij soms een zaak veel sneller tot een einde kon brengen dan voorheen. Daarom ook stond de inspecteur nu te overwegen, op welke wijze hij het huis aan de rivier het beste kon binnendringen. Hij wist uit ervaring, dat Sir Neville nimmer enig officieel stuk in handen had gehad voordat hij een huis binnendrong. Daarom besloot hij dan ook het voorbeeld van de gentleman-avonturier te volgen. Hij keek over de bouwvallige schuttingen naar het huis, dat met de nok boven het gehele blok uitstak en misschien wel juist daardoor een vreemde aantrekkingskracht op hem uitoefende.

Zonder al te veel moeite kon hij het bereiken door achter de schuttingen om te klauteren en zodoende van de ene tuin — indien men de lappen grond achter de huizen deze naam mag geven — naar de andere te komen.

Dit leek inspecteur Marlowe wel het beste, en overtuigd van zijn positionele waardigheid en gezag begon hij de korte, maar niettemin moeizame tocht langs het randje van de oever naar het huis, waar hij het domicilie van Dr. Cheng verwachtte.

Na ongeveer tien minuten stond hij in de tuin van het betrokken huis. Het was meer een soort plaats, waar allerlei kisten en kartonnen

dozen stonden opgestapeld, toevluchtsoorden voor ratten en ander gespuis, dat de rivier on- veilig maakte.

Ook aan de achterzijde waren de vensters met luiken afgesloten en deze gevel bood een nog troostelozer aanblik dan die aan de voor- zijde. Inspecteur Marlowe, die zich werkelijk wel een beetje zenuwachtig voelde, liep op zijn tenen op de deur toe, die toegang tot het in- terieur zou moeten geven en hij was niet weinig verbaasd toen hij merkte, dat deze geenszins gesloten was, zoals hij aanvankelijk had ver- wacht.

De deur ging gemakkelijk open en zonder te aarzelen stapte Marlowe naar binnen. Hij bleef even staan, keek in het naar binnenvallende licht om zich heen en ontdekte dat hij zich in een keuken bevond, waar een vreemde, scherpe etenslucht hing. Er stonden wat pannen en borden op de aanrecht en het geheel maakte een beetje wanordelijke indruk. Een houten tafel met een paar stoelen stonden tegen de muur en in een hoek lag een groot bos uien.

Inspecteur Marlowe nam dit alles in zich op, kon niets verdachts bespeuren en sloot de keu- kendeur achter zich, waarna hij, met behulp van zijn kleine zaklantaarn, zijn tocht door het huis aanving.

Van de keuken uit kwam hij in een lange, hoge gang, die naar de voordeur leidde. Links van hem bevonden zich drie deuren, die hij achter elkaar opende en een blik naar binnen wierp. Het waren lege vertrekken, waarin zelfs geen stoel of lamp te ontdekken viel en inspec- teur Marlowe aarzelde dan ook geen seconde om via de smalle draaitrap naar de eerste ver- dieping te gaan. Hier kwam hij weer in een lange gang, waarop eveneens drie deuren uit- kwamen. De achterkamer bleek een slaapver- trek te zijn. Er stond een eenvoudig ijzeren éénpersoons ledikant, dat netjes opgemaakt was en er schoon uitzag. Tegen de muur stond een antieke linnenkast, een dito wastafel met bek- ken er op en een tafel met twee stoelen. Ver- der was het vertrek onbezet. De kamer er naast — deze was aanzienlijk kleiner — bleek dienst te doen als garderobe. Aan weerszijden hingen een aantal kledingstukken.... Chinese gewa- den van zuivere zware zijde met gouddraad be- stikt, maar ook een aantal moderne damesjurk- jes en tailleurs.

Toen had inspecteur Marlowe zekerheid, dat hij zich in het huis van Dr. Cheng bevond. Maar waarom? Dit was de vraag, die hij zich onmiddellijk daarop stelde. Hij bevond zich in

een huis in China Town, midden in de Chinezenwijk. Was het dan verwonderlijk, dat men in elk van deze huizen Chinese kledingstukken zou aantreffen?

Maar er was iets anders dat de inspecteur die sterke overtuiging gaf. Het was de atmosfeer, die geheimzinnige beklemmende spanning, die in iedere kamer hing. Er heerste iets dreigends....

Hij verliet de garderobe en ging naar de voorkamer, die eveneens een slaapvertrek bleek te zijn. Dit was echter aanzienlijk warmer en luxer ingericht, dan de achterkamer. Er stond een mooi eikenhouten ledikant, waarop een zachtgroene spreij lag van zuivere zijde. In het midden van het vertrek stonden een paar lage fauteuiltjes en een rond tafeltje, terwijl de wanden kunstzinnig gedrapeerd waren met schitterende doeken van fijn brocaat.

En Marlowe's neus werd geprikkeld door een flauw parfum, dat het vertrek vulde.

Even later beklom hij de trap naar de tweede etage.

Hij had voorzichtigheidshalve zijn revolver te voorschijn gehaald en de pal overgezet, zodat hij onmiddellijk zou kunnen schieten. Op zijn tenen sloop hij naar de voorzijde van het huis en bleef voor een deur staan. Hij drukte zijn oor er tegen aan en luisterde aandachtig. Toen draaide hij zich met een ruk om en liet de revolver uit zijn hand vallen. Een stem had hem doen schrikken en angstig staarde hij naar de lange gestalte van een oude Chinees, die in het midden van de gang bij de trap stond.

— Inspecteur Marlowe, begroette Dr. Cheng de indringer, het is mij een oprecht genoegen U in mijn nederige woning te mogen ontvangen. Vergeef mij deze gebrekkige huisvesting. In China zou ik U vorstelijker kunnen ontvangen. Mag ik U voorgaan naar mijn werkkamer? Neen, neen.... laat U die revolver maar liggen. Ik heb een uitgesproken antipathie tegen dergelijke lawaaimakende instrumenten. Kom, inspecteur, gaat U mee naar mijn kamer.

Inspecteur Marlowe voelde zich als een mug onder de voet van een olifant. Hij wierp een spijtige blik op zijn gevallen revolver en liep dan langs de Chinees en ging de achterkamer binnen. Dr. Cheng volgde hem op de voet, sloot de deur achter zich en draaide de sleutel om, die hij vervolgens in een plooi van zijn zijden gewaad liet verdwijnen.

Er brandde een zacht rood licht in de kamer, die volstond met elektrische apparaten. Een zacht zoemend geluid verstoorde de stilte

en inspecteur Marlowe keek geïnteresseerd naar twee metalen staven, die door een witte elektrische vonk met elkaar waren verbonden. De vonken sprongen heen en weer naar de uiteinden der polen en maakten hierbij een zacht knetterend geluid.

— Dit, mijn waarde inspecteur, is mijn laboratorium, van waaruit ik heel Londen beheers. Van deze plaats af hypnotiseerde ik Sir Malcom Warring en Lord Delaware en liet ik de Minister van Buitenlandse Zaken de ambassadeur in Moskou opdracht geven een oorlogsverklaring aan de Sowjet-regering te overhandigen, terwijl ik de Eerste Lord van de Admiraliteit dwong zijn vloot uit te laten varen. Niet omdat ik nu zo graag een wereldoorlog had willen ontketenen, maar alleen om aan te tonen, dat mijn macht ongelimiteerd is. Dat ik werkelijk in staat ben de hele wereld te laten vernietigen. En vanuit deze kamer liet ik 137 mannen op straat een onbegrijpelijke dood sterven. U lacht er om? Kom hier, dan zal ik U het bewijs leveren.

Inspecteur Marlowe trad een stap naderbij en bleef staan voor een ingewikkeld uitzienend apparaat met knoppen en handles, in het midden waarvan zich een matglazen plaat bevond.

De Chinees was op een krukje er voor gaan zitten en schakelde de stroom in waarna hij met zijn dunne vingers de verschillende knoppen en handles begon te bedienen. De glasplaat begon licht te worden en lichtstrepen schoten er over heen.

— Dit is een soort televisie-ontvanger, inspecteur. De vervaardiging berust op het principe der atoom-splitsing. Ik kan ieder voorwerp, hoe klein ook, op deze plaat krijgen mits het zich niet buiten een kring van dertig kilometer hier vandaan bevindt. Kijkt U eens goed.... hier staat bij voorbeeld de Tower.... ziet U wel?

Inspecteur Marlowe keek geslagen naar de plaat waarop zich duidelijk de vormen van de Tower aftekenden. Dr. Cheng draaide maar door en Marlowe volgde de beelden, die zich aan zijn oog voltrokken. Het leek op een gewone filmvoorstelling....

Hij zag de Tower-Bridge.... het Embankment.... de St. Paul's en.... Scotland Yard..

Het grote gebouw, dat hij jaar in jaar uit was binnengegaan zag hij nu op deze matglazen plaat. Het leek wel of hij er zelf voorstond.... of hij nu zelf naar binnen liep.... de trap op... en nog één.... zijn kamer in....

— Kijk, dit is Uw kamer, inspecteur Mar-

lowe, zei Dr. Cheng. Uw stoel is leeg, natuurlijk, want U bent hier . . . en U zult nooit meer in die stoel kunnen zitten.

Dr. Cheng draaide snel enkele knoppen om en even later ontdekte Marlowe het beeld van Fleet Street op het glas. Fleet Street, de drukke straat waar de kantoren van alle grote dagbladen gevestigd zijn.

— En nu zal ik U bewijzen hoe ik die 137 mannen doodde, inspecteur. Let U vooral goed op . . . kijk, ziet U deze man? Hij draagt een grijze gleufhoed en een bruin costuum. Hij loopt op zijn gemak te wandelen . . . kijk, nu blijft hij voor die modewinkel staan . . . hij loopt weer door . . . let goed op, inspecteur . . . ik zal hem heel dicht bij halen . . . zodat de glasplaat alleen door zijn gezicht zal worden beslagen . . .

Dr. Cheng hanteerde onafgebroken de knoppen op het schakelbord voor hem en langzaam kwam de wandelende heer in Fleet Street naderbij. Zijn gezicht stond scherp afgetekend op de plaat. Hij glimlachte en keek af en toe eens om, waarschijnlijk naar een aardige dame . . .

— Zo dadelijk zult U zien, inspecteur, hoe deze man zijn handen voor de ogen zal slaan en op de grond zal vallen . . . dan is het met hem gedaan . . . let goed op . . . ik haal hem nog dichterbij . . . zodat alleen zijn beide ogen de glasplaat zullen innemen.

Inspecteur Marlowe stond versuft te kijken hoe het gezicht van de man steeds groter werd en over de rand van de plaat heenliep, totdat alleen de beide ogen en een deel van de neus te zien waren . . . grote ogen, die vrolijk schit-terden . . .

— Opgepast, inspecteur, fluisterde Dr. Cheng.

De Chinees stak zijn hand uit naar een handle, die zich aan een naast hem staand apparaat bevond, trok deze met een ruk omlaag, hield hem ongeveer drie seconden in deze stand en trok hem dan weer op. Onmiddellijk draaide één der knoppen op het schakelbord naar links en het beeld op de glasplaat verkleinde. Het gezicht van de man werd kleiner en onmiddellijk daarop stond hij er in volle lengte op. Hij had zijn beide handen voor de ogen geslagen en stortte dan als een blok op straat neer. Talrijke mensen schoten naderbij en bogen zich over de man heen . . .

Dr. Cheng schakelde de machine uit en draaide zich om. Hij keek naar het bleke en bezwete gelaat van inspecteur Marlowe, die ken-nelijk naar adem stond te snakken.

— Ga zitten, inspecteur, zei de Chinees, dat was de honderd acht en dertigste, die zojuist stierf. Bent U nu overtuigd van mijn kracht?

Inspecteur Marlowe wankelde achteruit en kwam op goed geluk in een fauteuil neer die tegen de wand stond. Hij liet het hoofd in zijn handen vallen en sloot de ogen. Hij, inspecteur Marlowe van Scotland, was getuige geweest van een moord in koelen bloede, een moord, die niets anders ten doel had gehad dan een psychopaath een misdadige bevrediging te geven en hem — Marlowe — te overtuigen van de bovennatuurlijke krachten van de Chinees. Had hij dan niets kunnen doen? Dr. Cheng had voortdurend met zijn rug naar hem toe gezeten. Waarom had hij de kerel niet bij de strot gegrepen en deze dichtgedrukt . . . juist voor het moment, waarop hij die handle omlaagdrukte?

Hij kon zich niet meer realiseren waarom hij niets gedaan had dan werkeloos toezien hoe een onschuldig mens gedood werd. Zijn verstand had niet meer gewerkt, zijn spieren waren verlamd geweest . . .

— Kom, inspecteur, U moet de moed niet laten zakken. Dat deed ik ook niet toen ik onder andere door Uw toedoen enkele maanden geleden met mijn dochter in dat ravijn stortte. Alles was vernietigd, mijn huis, mijn werk, maar mijn energie bracht mij er weer bovenop, inspecteur. Ik begon opnieuw en ziedaar het resultaat. Zeker, ik weet wel, dat voor U het einde nabij is, Uw werk is teneinde en binnenkort zult U Uw voorvaders kunnen ontmoeten, maar toch wil ik U niet van dit leven laten scheiden alvorens U te overtuigen van het feit, dat U ongeveer vijftig jaren — zo oud bent U toch niet waar? — nutteloos hebt doorgebracht. Als een bezetene hebt U achter misdadigers aangerend, misdadigers van klein formaat, ja, van microscopisch formaat in verhouding tot de misdadigers, die in de regeringsgebouwen zetelen, die het wel en wee van de hele wereld in hun handen denken te hebben, die tot dusver hebben beschikt naar eigen goeddunken over oorlog en vrede. De misdadigers liet U lopen, inspecteur, maar U verzamelde die kleintjes in de gevangenis. Moordenaartjes, diefstal, helertjes . . . brave hardwerkende lieden in verhouding tot die groten . . .

Het was vermakelijk om te zien hoe U vanmiddag door deze straat scharrelde en plotse-ling tot de ontdekking kwam, dat dit huis wel eens de verblijfplaats van Uw aartsvijand zou kunnen zijn. Ik moest lachen, inspecteur, toen ik U langs de waterkant achter die schuttingen

zag klimmen om mijn huis te bereiken. Ik volgde U op de voet in mijn glasplaat....

Inspecteur Marlowe hief het hoofd op en nam zijn zakdoek, waarmede hij zich het zweet van het voorhoofd wiste. Zijn handen beefden en hij was bleek als een laken. Zijn ogen stonden mat en glansloos en het was duidelijk te zien, dat hij niet aan Dr. Cheng's woorden twijfelde. Hij wist, dat de Chinees hem het leven niet zou laten, dat hij hem zou vermoorden, zoals er zovele mensen van het leven beroofd waren.

— En toch, begon hij langzaam te spreken, wil ik U de heilige verzekering geven, Dr. Cheng, dat U Uw ondergang tegemoet gaat. U bent dermate van Uw kunnen overtuigd, dat U overmoedig zult worden. U denkt, dat niemand U meer iets kan doen. Maar vergeet niet, dat U de vorige keer ten val werd gebracht door Sir Neville Carlisle, en wees er van overtuigd, dat Sir Neville U ook dit keer ten gronde zal richten.... maar dan voor goed.... U zult moeten boeten voor al het kwaad wat U in Engeland hebt aangericht.

Dr. Cheng lachte fijntjes en streek met zijn hand door de zwarte dunne snorharen, die aan weerszijden van zijn mond afhingen.

— U bent een inbeciel, inspecteur Marlowe, zei hij. U hebt gezien welke macht ik kan ontwikkelen, dat ik iemand over een afstand van enkele mijlen kan doden zonder dat iemand weet wie het gedaan heeft, en toch wilt U vasthouden aan die krankzinnige theorie, dat Sir Neville mij zal kunnen weerstreven. Ik koester thans niets anders meer voor U dan minachting. U bent niet eens waard te sterven door middel van mijn verheven uitvindingen. U zult sterven als een hond, met een mes in Uw hart, en in de rivier geworpen worden om morgen door Uw collega's te worden opgevist met een gezwollen lichaam. Zodra de avond zal zijn gevallen, inspecteur.... Voordien zal ik U laten slapen.... slapen.... slapen.... slapen....

De blikken van de Chinees hadden zich in Marlowe's ogen geboord en hielden het hele wezen van de politiemans gevangen in die allesomvattend hypnotiserende greep. De groene ogen schenen vuur te schieten en verblindden de inspecteur. Hij voelde zich duizelig worden en licht. Het leek alsof zijn lichaam door een onzichtbare kracht uit die stoel werd opgeheven en door de kamer begon te zweven. Hij sloot de ogen....

— Slapen.... slapen.... slapen...., hoorde hij van heel ver de stem van de Chinees. En toen wist hij niets meer....

John Templar had reeds verscheidene malen getracht inspecteur Marlowe op Scotland Yard te bereiken, doch niemand kon hem vertellen waar de politiemans uithing. Hij had die morgen tegen ongeveer 10 uur het bureau verlaten en was er sedertdien niet meer teruggekeerd. Evenmin had men enig bericht van hem ontvangen.

En om zes uur hoorde Templar door de radio over de nieuwsdienst, dat er die middag in Fleet Street een man op straat was gestorven. Het geval was volkomen identiek aan die andere 137 gevallen. De handen van het slachtoffer waren voor de ogen geslagen geweest en hij had onmiddellijk het leven verloren.

Charles zat in pyjama met een kamerjas er overheen in de salon en hoorde het bericht eveneens. Hij schudde het hoofd en keek zijwendend naar zijn vriend, die met zijn aanstekel zat te spelen.

— Dat brengt het aantal doden op honderd acht en dertig, Charley, zei hij. En inspecteur Marlowe is spoorloos verdwenen; Maryse heeft getracht mij onder hypnose te vermoorden; onze Minister van Buitenlandse Zaken verklaart eventjes op eigen houtje de oorlog aan Rusland, de Eerste Lord van de Admiraliteit laat een hele slagvloot uitvaren. Tjonge, tjonge waar moet dat heen?

— Misschien is inspecteur Marlowe dat huis gaan zoeken waarvan jij hem verteld hebt, stelde Charles voor.

— Daar dacht ik ook al aan, Charley. Er zal niets anders opzitten dan dat ik hetzelfde ga doen.

— Dan ga ik met je mee, John.

— Geen sprake van, antwoordde de avonturier. Jij hebt voorlopig nog rust nodig, ouwe jongen. Je hart heeft een behoorlijke opduvel gehad en dat moet eerst weer in orde komen.

— Maar ik voel me zo gezond als een vis, John. Ik eet als een wolf, ik zou een heel regiment infanteristen kunnen verslaan.

— Dat kan wel, vond John, maar ik als medicus ben van oordeel dat je nog helemaal niet de oude bent. Ik ga het huis zoeken waarin jij terecht bent gekomen en jij blijft thuis. Ik zal James, Ophelia en Maryse opdracht geven je vast te binden, indien je mocht trachten het huis toch te verlaten.

— Maar zie je dan niet in, John, hield Charles aan, dat ik het huis veel vlugger zou weten te vinden dan jij?

— Zeker, dat geloof ik graag. Maar toch blijf

je thuis. En laten we er nu niet verder over spreken. Na het diner ga ik weg.

Maar toen de vier vrienden in de eetkamer aan het diner zaten kwam James zeggen, dat er telefoon was voor Sir Neville Carlisle.

— Wie is het, James? vroeg hij.

— Het is inspecteur Marlowe, sir, antwoordde de reus.

— Marlowe, riep Templar uit. Goddank, dan is hij dus toch in veiligheid.

Hij liep snel naar de salon en nam de hoorn op, die naast het toestel lag.

— Hallo, inspecteur, hier Sir Neville. Wat is er aan de hand? Ik begon me al ongerust te maken over Uw lange uitblijven. Op de Yard wisten ze ook niet wat U uitspookte.

— Sir Neville, klonk de stem van inspecteur Marlowe. Kom onmiddellijk naar me toe, maar alleen. Vooral alleen, begrijpt U mij? Ik bevind me in het huis van Dr. Cheng in Forbes Street No. 11. Ga het huis niet aan de voorzijde binnen, maar loop de straat uit tot aan de eerste zijstraat, die U links in moet slaan. U staat dan voor de oever van de rivier. Via de tuinen van andere huizen kunt U het huis van Dr. Cheng bereiken. Ik verwacht U over ongeveer een half uur in de keuken van het huis. De tuindeur is open.

— Goed, goed, Marlowe, over een half uur ben ik er.

Hij legde de hoorn terug op de haak en aan de andere kant van de lijn nam Dr. Cheng de hoorn weg van de mond van Inspecteur Marlowe, die buiten bewustzijn op een rode sofa lag. De Chinees had de politiemans onder hypnose een gesprek laten voeren met Templar teneinde deze naar het huis te lokken en voor goed met hem af te rekenen. Inspecteur Marlowe wist niets van de val, die hij onbewust voor Templar had uitgezet en ademde rustig alsof hij in een diepe, gezonde slaap lag verzonken.

Maar Dr. Cheng was voldaan. Hij was voor de zoveelste maal voldaan over zijn schranderheid en intellect, waarmede hij eerst inspecteur Marlowe en straks Sir Neville Carlisle naar het huis gelokt zou hebben.

Hun lichamen zouden binnen vier en twintig uur door de rivierpolitie worden opgevisst uit het donkere water van de Theems, die reeds zo vele slachtoffers aan haar boezem had gekoesterd....

Dr. Cheng wierp een medelijdende blik op het bleke, strakke gelaat van de politiemans en over zijn gezicht gleed een grijns, die de kleur

van zijn huid nog geler maakte dan deze reeds was. Dr. Cheng, de Almachtige, straks Keizer van het Chinese wereldrijk....

HOOFDSTUK IV.

Waarin geen sprake is van een IJzeren, maar van een Glazen Gordijn en het mistig wordt in de werkkamer van Dr. Cheng.

Het viel Templar niet bijster moeilijk om het huis in Forbes Street te vinden en volgens aanwijzingen van inspecteur Marlowe liep hij de nauwe zijstraat in, die doodliep op de rivier. Behendiger dan de politiemans en heel wat vlugger klom hij achter de schuttingen om en bereikte eindelijk de tuin van Forbes Street No. 11.

De keukendeur was werkelijk geopend en toen hij naar binnenging was hij aanvankelijk verbaasd geen spoor van de inspecteur te ontdekken. Hij aarzelde echter niet lang, trok de deur achter zich dicht, stak een lantaarn, die hij veiligheidshalve had meegenomen, aan en liep voorwaarts de gang in. Aan de voet van de trap bleef hij staan, luisterend naar enig geluid, dat tot hem door zou kunnen dringen. Doch alles bleef volmaakt rustig binnen de muren van het huis en toen hij zich zelf overtuigd had, dat alle vertrekken op de benedenverdieping leeg waren, liep hij de trap op naar de eerste verdieping.

Toen hij bijna boven aangekomen was en een blik in de voor hem liggende gang wilde werpen, bescheen het licht van zijn zaklantaarn de zwarte zijde van een lange damesjapon. Templar ontdekte twee kleine muiltjes, die onder de stof uitkwamen en toen hij het licht van zijn lantaarn iets hoger liet schijnen, staarde hij in het matte, fijnbesneden gezicht van Kuantcheh, de bekoorlijke dochter van Dr. Cheng. In haar kleine hand hield ze een grote revolver, die strak op hem gericht was.

— Deze kant uit, Sir Neville, zei ze eenvoudig. De gang door en de trap op naar de tweede verdieping. Wilt U maar voorgaan?

Templar was zich er zelf van bewust, dat hij op de één of andere manier in een val was gelopen of dat de Chinees Marlowe's aanwezigheid in de keuken had opgemerkt, hem gevangengenomen en hem gedwongen had te zeggen wat hij weten wilde. Of wel had Dr. Cheng misschien het telefoongesprek van de politiemans afgeluisterd.

Op de tweede verdieping gekomen beduidde ze hem aan het eind van de gang een deur te openen, die toegang gaf tot een vertrek, dat aan de voorzijde van het huis was gelegen. Templar gehoorzaamde gewillig en opende de deur, waarna hij naar binnen stapte.

Het vertrek deed hem herinneren aan het privé-vertrek van een voornaam Chinees hoogwaardigheidsbekleder. De muren waren behangen met zware fraai bewerkte tapijten, die van af het plafond tot op de vloer hingen. Ook de vloer zelf was bedekt met een enorm dik tapijt, waarin men tot aan de enkels wegzakte alsof het een moeras was. Aan het plafond hingen één grote en drie kleine lampen: fraai gebeeldhouwde lampen van fijn Chinees koperwerk, die in een antiquiteitenwinkel een kapitaal zouden opbrengen.

Onder de grootste der lampen, tegen de verst verwijderde muur, stond een zetel, die gerust een troon genoemd mocht worden. Hoog, breed en zwaar gebeeldhouwd. Met drie smalle treden er voor en plaats voor een rood voetkussen.

Templar ontdekte op dit kussen twee in rode pantoffels gestoken voeten, die onder een groen zijden gewaad met goudbrocaat uitkwamen. Zijn blikken gleden langs de glimmende zijde omhoog en bleven rusten op het perkamenten gezicht van Dr. Cheng, die — zijn beide handen op de leuning van de stoel — met een uitdrukkingloos gelaat naar hem keek.

Hij maakte met zijn rechterhand een wuivend gebaar waarmede hij de bezoeker kenbaar maakte naderbij te komen. Templar liep vooruit en bleef vlak voor de troon staan. Kuantcheh was hem gevolgd, nadat zij de deur had gesloten, en zette een klein, lederen bankje achter hem neer, waarop zij hem beduidde plaats te nemen.

Zelf bleef ze naast de troon van haar vader staan, de armen gekruist over de bevallige borst, die bijzonder goed uitkwam onder de zwarte zijde van haar japon.

— Ik moet U mijn verontschuldiging maken, Sir Neville, voor de wijze waarop ik U naar mijn huis lokte. U moet weten, dat inspecteur Marlowe het slachtoffer is geworden van zijn politionele nieuwsgierigheid. Hij wist mijn woning binnen te dringen en wilde mij ongetwijfeld storen in mijn werk. Ik zag mij dus genoodzaakt hem buiten gevecht te stellen. Hij slaapt in de kamer hiernaast, een slaap, die ik hem gaf en waaruit hij niet meer zal ontwaken. Hij zal echter niet alleen zijn, Sir Neville, want U gaat hem binnenkort gezelschap houden. Dit-

maal ontkomt U mij niet en ditmaal zal ik het zijn, die zegeviert.

— Ik help het U wensen, majesteit, antwoordde Templar spottend. Heeft Zijne Majesteit de Keizer van China goed geslapen, als ik het vragen mag?

— Uw humor kan door mij niet op prijs gesteld worden, Sir Neville. Ik heb altijd gedacht, dat de Engelse humor fijngevoelig was. De Uwe is banaal en zweemt naar spot. Ik verzoek U dergelijke minachtende opmerkingen voor U te willen houden.

— Ik houd niets voor mij, Majesteit, antwoordde Templar nog spottender. Ik ben Engelsman en wij Engelsen zijn gewend te zeggen wat wij op de tong hebben. Dat klinkt niet altijd even aangenaam, maar het zijn nu eenmaal pillen die geslikt moeten worden.

— Ik hoop, dat U de pil, die ik U straks zal toedienen, even rustig zult slikken als ik de Uwe.

— Als hij me niet smaakt spuug ik hem wel uit, Majesteit, repliceerde Templar met een brede grijns om de mond.

Ondanks zijn luchthartige toon en de spot, die zijn woorden kenmerkte, was Templar lang niet zo rustig als men wel zou vermoeden. Hij voelde zich weliswaar niet onmiddellijk bevreemd, maar toch was de situatie geheel anders dan hij zich deze had voorgesteld toen hij zich op weg naar dit huis begaf.

Het bleek nu wel duidelijk, dat hij in de val gelopen was, en dat Dr. Cheng niet de minste moeite had gehad om hem in zijn macht te krijgen. Hij prees zich in ieder geval gelukkig, dat hij geweigerd had Charles mee te nemen.

Charles wist het adres waar Dr. Cheng resideerde en ongetwijfeld zou hij James opdracht geven een onderzoek in te stellen indien zijn vriend te lang uit mocht blijven. Templar had hierover weliswaar niet gesproken, maar het lag voor de hand, dat zijn vrienden doortastend zouden optreden, indien zij de overtuiging zouden krijgen, dat Templar iets was overkomen. Daarom maakte hij zich ook aanzienlijk minder bezorgd dan wellicht in een dergelijke situatie gebruikelijk was geweest. Hij stuurde spottend naar het strakke gezicht van de Chinees, die probeerde met zijn groene ogen hem onder hypnose te brengen. Templar wist echter welk gevaar hier voor hem in school en had zich vast voorgenomen sterker te zijn dan de blik uit die groene ogen.

Het gelukte Dr. Cheng dan ook geenszins zijn tegenstander langs deze weg uit te schakelen

en het was de man duidelijk aan te zien, dat hij zich hierover opwond. Opnieuw stond hij tegenover de Engelsman, die tot dusver nog steeds sterker was gebleken dan hij. Opnieuw lachte de Engelsman hem uit, overtuigd van zijn overwinning.

Dit maakte Dr. Cheng zenuwachtig en met een blik van haat in zijn ogen keek hij naar zijn dochter.

— U bent zo'n geslepen man, Dr. Cheng, merkte Templar na enige tijd op, en toch bent U aan de andere kant soms zo naïef als een klein kind maar zijn kan. Ik zal U eens iets laten zien, dat U zeker zal interesseren....

Hij stak zijn hand in de binnenzak van zijn colbert en haalde er snel een klein pistool uit, dat hij op Kuantcheh richtte. Zij had de revolver nog steeds in de hand gehad, doch haar arm hing slap langs haar lichaam en Templar had het wapen geen ogenblik uit het oog verloren, terwijl hij zijn eigen pistool te voorschijn haalde. Zijn truc was gelukt en hij moest inwendig lachen.

— Laat die revolver onmiddellijk op de grond vallen, Kuantcheh, zei hij op strenge toon. Denk er om, als ik schiet, zal je vader niet in staat zijn je weer levend te maken.

Ze wierp haar vader een blik toe en liet de revolver vallen. Het wapen kwam met een zachte plof op het tapijt terecht, vlak voor de voeten van het meisje.

Ze gehoorzaamde en met haar kleine voet gaf ze het wapen een schop. Templar bukte zich vliegensvlug en griste het van de grond op, waarna hij zijn eigen pistool weer in zijn binnenzak liet glijden.

— Kijk, Dr. Cheng, zei hij, de revolver op de Chinees richtend, het eerste wat Uw dochter had moeten doen was mij van mijn pistool te ontlasten. Dit vergat U, maar ik dacht er wel aan. Daarom zijn de rollen nu omgekeerd en daarom zult U het ook altijd tegen mij moeten afleggen. Waarschijnlijk legt U het dit keer voor de laatste maal tegen mij af, omdat U hierna voorgoed afgelegd zult worden. Honderd acht en dertig moorden zijn wel een strop waard, vindt U ook niet. Wat mij betreft behoeven ze er helemaal geen proces meer aan te wijden. Het standrecht zou hier het meest op zijn plaats zijn. En ik zal er onmiddellijk gebruik van maken, indien U mij er de kans toe geeft.

— Sir Neville, zei Dr. Cheng. U zult dit huis nooit levend verlaten. U maakt zich blij met een dode kip, die U zal meesleuren in Uw graf.

Dit maal kan Dr. Cheng niet meer verslagen worden. Hij is op alles voorbereid, ook op pistolen, die plotseling uit een binnenzak gehaald worden. Ik wist, dat U een wapen bij U droeg, maar ik vond het niet de moeite waard om U er van te ontdoen.

Templar lachte gemeend om deze grap.

— U kunt wel aardig sprookjes vertellen, zei hij. Waarom bleef Kuantcheh dan met haar revolver in de hand staan? Alleen maar om iets in de hand te hebben? Neen, majesteit, die vlieger gaat niet op. Er zit een te grote scheur in. Zullen we het nu eens over iets anders hebben? Waar is inspecteur Marlowe?

— Ik zei U reeds, dat die in de kamer hier naast ligt, Sir Neville. Wilt U zich er van overtuigen?

— Dat zal ik zeker doen, maar op een wijze, die mij ligt. Begrijpt U dat? Ik vertrouw U nog niet eens als ik U zie, laat staan wanneer U achter mijn rug zou staan.

Dr. Cheng's handen bewogen onrustig over de gebeeldhouwde armleuningen van de stoel en af en toe wierp hij zijn dochter een vragende blik toe. Het meisje stond echter rechtop naast haar vader en staarde afwezig naar het plafond. Waarschijnlijk zou ze niets liever doen dan haar vader voorgoed vaarwel zeggen en ergens een nieuw leven beginnen. Dr. Cheng bleek echter met de minuut zenuwachtiger te worden. Hij zat verwoed met de mond te trekken en zijn vingers klemden zich nu en dan krampachtig om de houten armleuning.

Templar lachte genoeglijk en speelde nonchalant met zijn revolver.

— Voelt U zich niet erg rustig, Dr. Cheng? vroeg hij. Wil ik U soms een kalmerend pilletje geven. Zo'n pilletje van het kaliber 8.3? Ik heb er acht in mijn hand, weet U.

— Ja, mompelde de Chinees, terwijl zijn lippen zich tot een brede grijns vertrokken, waardoor zijn zwarte, afgebokkelde tanden zichtbaar werden. Ja, Sir Neville, doe dat... doe het maar meteen....

Toen begon de Chinees hysterisch te lachen. Hij bonkte op de armleuningen van zijn troon. De mond stond wijd open en het lachen klonk als de schreeuw van een wild dier uit de rimboe.

Templar begreep niet goed wat er met de man aan de hand was. Hij staarde naar het schokkende lichaam en dan weer naar het meisje, dat nog steeds in de lucht stond te turen.

En plotseling begreep Templar waarom de Chinees zo onbedaarlijk had zitten lachen en

waarom Kuantcheh steeds maar naar het plafond had staan staren.

Zonder dat Templar er erg in had gehad, was vanuit het plafond een glazen scherm omhooggezakt, dat zich tussen hem en de beide Chinezen had geplaatst. Het was te vlug gedaald om nog met enig succes te kunnen schieten en Templar zag hoe Dr. Cheng langzaam uit zijn troon kwam en vlak voor het glas ging staan.

De lippen van de man bewogen en Templar begreep, dat hij hem uitdaagde te schieten. En Templar schoot het hele magazijn leeg . . . en acht kogels ketsten op de ruit af, zonder dat deze ook maar de minste barst vertoonde.

Hij sprong overeind en rende naar de deur, alleen echter om tot de ontdekking te komen, dat deze stevig was afgesloten. De kamer was nu in twee helften verdeeld en Templar vroeg zich af hoe de Chinezen het vertrek wilden verlaten, aangezien de deur zich in zijn helft bevond. De oplossing van dit probleem werd hem echter al spoedig duidelijk. Dr. Cheng rolde de troon weg en in de muur daar achter vertoonde zich een smalle deur, die toegang moest geven tot het aangrenzende huis, No. 13.

Hij en zijn dochter gingen door de deur, die zij achter zich sloot en Templar bleef geheel alleen achter. Enkele ogenblikken bleef hij perplex zitten en schold zich zelf uit voor alles wat mooi en lelijk was. Toch had Dr. Cheng bewezen dit keer sterker te zijn. De man was beter voorbereid geweest op alle mogelijke en onmogelijke complicaties. De ervaring, welke hij uit vroegere ontmoetingen met Templar had opgedaan, had hem veel geleerd waaruit hij profijt had weten te trekken.

Maar met dat al zat Templar nu in een kooi gevangen, wachtend op het ogenblik waarop Dr. Cheng zijn leven wenste te beëindigen.

Hij liep nogmaals naar de deur, probeerde deze in te drukken en keerde dan weer terug. Hij plaatste zijn schouder tegen de ruit, doch deze gaf al evenmin mee.

En toch moest hij hier uit zien te komen. Voor de derde maal liep hij op de deur toe, bestudeerde het slot en ontdekte, dat de sleutel er niet aan de buitenkant instak. Er was dus een mogelijkheid om

Plotseling ging Templar een licht op. Hij stak de revolver in zijn zak, haalde het kleine pistool te voorschijn en loste drie schoten op het slot. Toen trok hij aan de kruk en de deur vloog open.

Templar lachte hardop. Hij stapte de gang in, stak zijn lantaarn aan en ging de volgende deur binnen. In het kamertje, dat aanzienlijk kleiner was dan het voorvertrek, brandde een klein rood lampje, dat een griezelig licht verspreidde. Op een sofa tegen de muur lag het lichaam van inspecteur Marlowe. De politiemans ademde rustig en de hartslag was normaal.

Even stond Templar besluiteloos, wilde dan het lichaam van Marlowe oppakken doch scheen zich op het laatste ogenblik te bedenken. Hij keerde zich om, verliet het kamertje en sloot de deur achter zich. Aan het einde van de gang bevond zich nog een deur. Hij stapte er op toe, ging naar binnen en stond dan tegenover Kuantcheh. Haar vader zat achter een ingewikkeld uitzienend elektrisch apparaat en staarde in een matglazen plaat, die een flauw licht afwierp.

Hij had het pistool nog steeds in de hand en onwillekeurig deinsde het meisje enige stappen terug om achter haar vader te blijven staan.

— U ziet, Dr. Cheng, dat zelfs een glazen gordijn en een gesloten deur niet in staat zijn mij te weerhouden met U af te rekenen. Wat is dat voor een helse machine.

Hij duidde met zijn pistool op het apparaat, dat reeds aan honderd acht en dertig mensen het leven had gekost en kwam enige stappen naderbij.

— Dat is een instrument, mijn waarde Sir Neville, waarmee ik binnenkort de hele wereld zal beheersen. Tot dusver heeft het alleen nog maar een uitwerking over een afstand van dertig mijl, maar binnen niet al te lange tijd zal deze afstand verlengd worden tot tien duizend mijl. Het is nog maar een experiment, maar toch hebben honderd acht en dertig mannen ervaren, dat het zeer doeltreffend werkt.

— En wie was U nu van plan te vermoorden? vroeg Templar scherp.

— Ik wilde de honderd veertig vol maken, Sir Neville. U als No. 139 en inspecteur Marlowe als No. 140. Dan is het voorlopig voldoende.

— Maar gelukkig stak ik weer net op tijd een spaak in het wiel, hè? grijnsde Templar.

— O, die spaak is snel genoeg verwijderd, Sir Neville, antwoordde Dr. Cheng doodkalm. Ik bezweer U, dat U om middernacht niet meer in leven zult zijn.

Hij deed alsof de avonturier niet meer in het vertrek was en concentreerde al zijn aandacht op zijn instrumenten.

— Kijk, zei hij dan, daar ligt inspecteur Marlowe. Hij slaapt de slaap der imbecielen.

Templar kwam nog een stap dichterbij en bukte zich om op de matglazen plaat te kijken. Hij zag inderdaad het uitgestrekte lichaam van Marlowe op de sofa liggen, doch tegelijkertijd voelde hij twee gespierde handen om zijn hals en een week lichaam, dat zich op zijn rug had geworpen. Hij wilde zich oprichten, doch toen greep Dr. Cheng zijn pols, draaide zijn arm een kwart slag om en dwong hem het pistool te laten vallen.

Kuantcheh, die op zijn rug was gesprongen, liet zijn keel los en Dr. Cheng richtte grijnzend het pistool op zijn tegenstander.

— Ja, ja, om middernacht zult U niet meer in leven zijn, Sir Neville.

Templar was door de aanval van de vrouw door het dollen heen. Hij stond te sidderen van woede en met gebalde vuisten keek hij naar de gele hand, die zijn wapen vasthield.

Zou hij dan toch het onderspit moeten delven? Dit was de tweede keer in zo'n korte tijd, dat Dr. Cheng hem uitlechte. Zou dit de laatste keer tevens zijn?

— No. 139 en No. 140 komen nu aan de beurt, lispelde Dr. Cheng, terwijl hij van het bankje achter het apparaat opstond. No. 140 zal zich hebben te verantwoorden wegens majesteitschennis.

Opnieuw boorde Dr. Cheng zijn blikken in Templar's ogen en de avonturier beantwoordde deze blik, zonder er evenwel aan te denken, dat hij langzaam gehypnotiseerd werd. Hij merkte het pas toen het reeds te laat was. Hij voelde zich slaperig worden en licht. Zijn lichaam scheen van de vloer opgeheven te worden en door het vertrek te zweven.

— Slapen.... slapen.... slapen...., hoorde hij de stem van de Chinees.

Templar sloot af en toe de ogen, doch met ijzeren wilskracht opende hij ze dan weer. Hij voelde hoe de hypnose zijn gehele zenuwgestel verlamde. Hij kon geen vin meer verroeren en de kamer begon steeds sneller in het rond te tollen.

— Slapen.... slapen.... slapen.... klonk het van heel ver in zijn oren. Heel vaag zag hij twee groene stippen, die hevig flikkerden. Stippen, die ogen waren in een misdadig hoofd. Toen sloot hij de ogen en vergat alles wat om hem heen was. Hij zonk weg in een diepte van vergetelheid....

- o -

— Jullie moet weten wat je doet, zei Charles opgewonden. Maar het is tien uur en ik weiger langer werkeloos hier te blijven zitten, terwijl die gele hond misschien bezig is John en inspecteur Marlowe af te slachten.

— Maar, Charley, suste Ophelia haar echtgenoot, je weet, dat John je ten strengste verboden heeft, het huis te verlaten. Maryse en ik moesten er voor instaan.

— Dat kan me niet schelen, riep de jongeman nerveus uit. Ik voel, dat er met John iets niet in de haak is en ik ga met James er op uit om ons er van te overtuigen. Het is hoogst onverantwoordelijk om hier te blijven wachten op een bericht, dat misschien nimmer zal komen. Ik ga James halen....

Hij stoomde op uit zijn fauteuil, waarin hij sedert het vertrek van zijn vriend had zitten wachten en rende de salon uit, nagestaard door Ophelia en Maryse, die zich ongerust begonnen te maken over de opgewondenheid van de jongeman.

— Hij heeft gelijk, zei Ophelia, dat we iets moeten doen. John is al drie uur weg en nog hebben we niets gehoord. Maar Charles is nog niet geheel hersteld.

— Laat James dan alleen gaan, stelde Maryse voor. Ik voel heel goed, dat er met John en de inspecteur iets is misgegaan. James kan toch de politie waarschuwen en enkele detectives de weg naar het huis wijzen. Of, als hij hen het adres zegt, hoeft hij zelf niet eens mee te gaan.

— James houd je toch niet in huis als hij er de lucht van krijgt, dat John iets is overkomen. Hij hangt aan zijn meester als een hond.

Even later keerde Charles met James achter zich aan terug. In alle haast had de jonge man een pak en overhemd aangeschoten en onder het binnenkomen strikte hij zijn das.

— James en ik gaan er samen op uit, zei hij. Ik blijf liever na deze affaire nog een hele maand plat op bed liggen dan nu nog één seconde langer hier te blijven terwijl John misschien in levensgevaar verkeert. Je hebt toch bewijzen genoeg van de misdadigheid van die Cheng. Ik zou hem kunnen....

— Dat doe ik wel, Sir, merkte James kalm op. Als ik hem maar aan één haar te pakken kan krijgen, laat ik hem niet meer los voor ik het laatste beetje lucht uit zijn lichaam heb geperst.

— Bravo, James, zo mag ik het horen, viel Charles hem bij. Zo, ik ben klaar, zullen we gaan? We nemen de Packard maar....

Hij kuste zijn jonge vrouw, gaf Maryse een

knipoogje en dan verlieten de beide mannen het huis aan St. James Square.

Na een rit van ongeveer een kwartier parkeerde Charles de Packard enkele straten voor Forbes Street en ging te voet met James verder. De duisternis was reeds gevallen en even moesten ze zoeken voor ze het huis in Forbes Street hadden gevonden.

— We moeten die steeg in, James, fluisterde Charles. Die loopt dood op de rivier en langs de oever kunnen we achter het huis komen. Kom....

De mannen gingen de bekende richting, die ook Marlowe en Templar reeds hadden genomen en klauterden enkele ogenblikken later langs de oever achter de houten schuttingen om in de richting van het huis des onheils....

De keukendeur stond nog steeds op een kier en veiligheidshalve lieten de mannen hem openstaan, aangezien van buiten af toch haast geen licht meer naar binnen kon vallen. Met behulp van een elektrische lantaarn, en gewapend met zware revolvers slopen ze door de lange gang, onderzochten iedere kamer op deze verdieping en liepen dan de trap op naar boven. Ook hier vonden ze niets dat hun aandacht kon trekken en de trap naar de tweede etage werd genomen.

Hier bleef Charles even staan en beduidde de reus, die achter hem stond, te luisteren.

Ze hoorden stemmen.... Een man en een vrouw waren met elkaar in gesprek, maar de woorden konden zij niet verstaan. Het was een vreemde taal....

— Dat is Chinees, fluisterde Charles tegen James. Dat zullen ze zijn, Cheng en zijn dochter. Het komt uit die achterste kamer. Kom....

Ze slopen de gang door en bleven voor de gesloten deur van het laboratorium staan.

Charles stootte zijn vriend aan en beduidde hem nadat hij de deur geopend zou hebben onmiddellijk naar binnen te stormen. De jongeman, die nog maar net zijn pyjama tegen een costuum had verwisseld, legde zijn hand op de kruk, draaide deze voorzichtig naar omlaag en duwde de deur open. Als verscheurende dieren stormden de beide mannen, hun revolvers voor zich uit, de kamer in en deden Dr. Cheng en Kunatcheh achteruitdeinzen van schrik.

— Waar zijn Sir Neville en Inspecteur Marlowe? schreeuwde Charles buiten zich zelf toen hij van zijn vriend geen spoor kon ontdekken.

Dr. Cheng probeerde zijn kalmte te bewaren en maakte een diepe buiging, terwijl zijn gele gezicht een brede grijns vertoonde.

— Weest welkom in mijn nederige woning, heren, teemde hij. Sir Neville en inspecteur Marlowe hebben zo juist dit huis verlaten nadat wij tot een overeenkomst waren gekomen.

— Dat bestaat niet, riep Charles woedend uit. Sir Neville en inspecteur Marlowe zouden nooit een compromis met U sluiten. Vertel op, waar ze zijn of ik schiet de hele boel aan flarden. Jij hebt me in die ellendige toestand van schijndood gebracht en waarschijnlijk heb je dat zelfde grapje met Sir Neville en inspecteur Marlowe uitgehaald. Als je niet onmiddellijk zeg waar ze zijn schiet ik....

Dr. Cheng kwam enkele stappen naar voren en onmiddellijk greep James, die ongeveer twee hoofden groter was als de Chinees hem bij zijn keel en zei:

— Zeg op, komkommer, of ik sla je de hersens in. Waar zijn de heren.

Dr. Cheng keek met angstige ogen naar de reus, die hem zo stevig had beet gegrepen.

— Goed, zei hij met moeite, terwijl de glimlach weer op zijn gezicht terugkeerde, ik zal U bij hen brengen. Ze slapen....

— Ja, die slaap ken ik, antwoordde Charles. De slaap des doods, hè? Vooruit, breng ons er heen.

Dr. Cheng ging de beide mannen voor de kamer uit. Op de gang ging hij een andere deur door en stond even later voor de sofa, waarop thans ook Templar uitgestrekt lag. De beide lichamen lagen roerloos naast elkaar en ademden rustig.

Onmiddellijk nadat Charles dit gezien had rende hij vooruit en knielde naast de sofa neer. Hij greep de handen van zijn vriend en riep zijn naam.

— Maak ze onmiddellijk wakker, Cheng, riep hij de Chinees toe. Hij draaide zich om en zag juist hoe Kuantcheh James van achteren besprong en haar vurige nagels in het vlees van zijn hals drong.

Charles wilde de reus te hulp komen, doch Dr. Cheng stak zijn voet uit en hij kwam languit op de vloer terecht. Onmiddellijk had de Chinees zijn beide armen gegrepen, drukte deze zodanig naar achteren, dat de pijn ondragelijk werd en plaatste zijn knie op Charles' rug.

James was door de aanraking der vrouwenhanden zijn bezinning kwijt geraakt. Hij gaf zijn enorme lichaam een schok naar rechts, zodat Kuantcheh met een slag tegen de deur aan botste. Ze slaakte een schreeuw en de greep om James' keel werd slapper. Met beide handen greep hij haar bij de bovenarmen, bukte zich snel

en trok het ranke lichaam over zijn hoofd heen, zodat ze met een zwaai door het luchtruim boven op het geknielde lichaam van haar vader terecht kwam.

Onmiddellijk greep de reus Dr. Cheng onder de oksels, trok hem overeind en slingerde hem als een oude broek in de hoek van de kamer. Het lichaam van de Chinees, dat ondanks de hoge leeftijd lenig was als dat van een panter, rolde tegen de deur op, de gang uit en juist toen James zich om zijn viend wilde bekommeren kreeg hij van Kuantcheh een krakende stomp in het gezicht, waardoor het bloed hem in de ogen sprong.

Een kort ogenblik was hij verblind, hij voelde hoe het bloed in zijn slapen hamerde en door zijn neus naar buiten kwam. Maar hij gunde zich geen tijd om zich hierom te bekommeren. Hij veegde met de rug van zijn hand over zijn gezicht, trok Charles aan één arm omhoog en sleurde hem mee de gang in, juist op het moment, waarop Kuantcheh door de deur van het laboratorium verdween.

Charles voelde de pijn in zijn armen en de druk van Cheng's knie op zijn rug. Maar hij dacht meer aan het welzijn van zijn vriend en van inspecteur Marlowe.

Daarom vermande hij zich; hij rende James achterna, die zijn volle gewicht tegen de deur van het laboratorium had geplaatst en dit met zware schokken tegen het houten paneel aan liet komen, en stond te trappelen van ongeduld om het houtwerk te zien verbrijzelen. De deur bleek echter sterker dan de reus en toen Charles zag, dat menselijke kracht hier weinig uit kon richten, richtte hij de loop van zijn revolver op het slot en haalde twee maal de haan over. Onmiddellijk vloog James naar binnen en struikelde bijna over een krukje, dat in de weg stond. Charles volgde hem op de voet en met een gevoel van voldoening zagen ze de beide Chinezen, die tegen de ramen stonden achter een ingewikkeld uitzierend apparaat, dat voor hen was geschoven en hun lichamen tot aan de hals bedekte.

— Zodra U schiet, Mr. Houston, riep Dr. Cheng, zullen wij allen tegelijk de lucht in vliegen. Ik waarschuw U dus. Bovendien....

Hij hield even op met spreken en keek naar een glazen ruit, die vanuit het apparaat omhoog schoof, waardoor de gezichten van Dr. Cheng en Kuantcheh afgeschermd werden.

— bovendien zult U met zijn vieren dit huis niet levend verlaten. Dat heb ik U voorspeld. Langs de vensters is geen uitweg, de trap-

pen heb ik ondermijnd en zodra U er één stap op zoudt zetten, vliegt het hele huis de lucht in. Er blijft U dus geen andere mogelijkheid over dan hier te blijven en te wachten tot de tijdbom, die ik ergens heb neergelegd zal ontploffen. Wij, mijn dochter en ik, zullen dit land verlaten. Ons jacht zal reeds in volle zee zijn wanneer uw verkoelde lichamen door de politie uit de puinhopen van dit huis zullen worden geborgen. Wij begeven ons naar een land, dat gastvrijer is dan het uwe. Tot wederziens kan ik niet zeggen en daarom maar.... adieu....

Dr. Cheng drukte ergens op een knop en onmiddellijk steeg uit het apparaat een geweldige rookwolk op, die langzaam de hele kamer begon te vullen. Hoestend liepen Charles en James achteruit, hun zakdoeken voor de mond houdend. De wolk had zich thans over de gehele lengte van de kamer verspreid en de beide Chinezen aan het oog onttrokken. Doch lang duurde deze kunstmatige mist niet. Na enkele minuten trok zij op, werd ijler en konden Charles en James weer de plaats zien, waar zoëven de beide Chinezen nog hadden gestaan. Het apparaat stond er ook nog en Charles rende vooruit om dit te onderzoeken, doch van de Chinezen was geen spoor te bekennen.

— Waar kunnen ze gebleven zijn, James? vroeg hij. Is er dan hier een andere uitgang?

De beide mannen liepen zoekend de kamer in het rond en op een gegeven moment kon James zijn woede niet meer bedwingen. Hij nam één der apparaten op en wierp het met alle kracht, die hij in zijn enorme lichaam kon verzamelen, tegen de muur. Een ander volgde dezelfde weg en een derde....

Toen schreeuwde Charles plotseling iets en wees met zijn hand naar de muur waar de overblijfselen der apparaten lagen. Er was een opening ontstaan.... een deur, die verborgen was geweest en opengesprongen was doordat de zware apparaten er tegenaan waren gekomen.

— Dat is de weg, die ze genomen hebben, James, riep hij. Kom, laten we Sir Neville en inspecteur Marlowe ophalen. We nemen er ieder een en brengen ze naar de wagen.

Zonder dat er nog een woord werd gesproken, deden de mannen snel hun werk.

James nam het zware lichaam van Templar in zijn armen, terwijl Charles zich om de inspecteur bekommerde. En toen gingen ze de smalle deur in de muur door, daalden een lange, smalle trap af en belandden in een aangrenzend huis, dat onbewoond bleek te zijn. Snel liepen ze de gang door naar de voordeur

en toen ze buiten stonden met hun zware last bleken de beide Chinezen reeds te zijn verdwenen.

— Dat geeft niet, James, zei Charles. Laten we hun eerst naar de wagen brengen.

De beide bewegingloze lichamen werden op de achterbank van de Packard gelegd, Charles kroop achter het stuur en dan vloog de wagen de straat uit in de richting van de City....

Hij stopte voor het St. Mary's Hospitaal en liet de lichamen naar binnen brengen, waarna hij aan de directeur-geneesheer een kort verslag van de gebeurtenissen gaf. Dan reed hij snel naar huis terug, gaf James enkele instructies, waarop deze onmiddellijk vertrok, en keerde naar het ziekenhuis terug.

HOOFDSTUK V.

Waarin twee patiënten uit het ziekenhuis worden ontslagen en inspecteur Marlowe het slachtoffer wordt van de huwelijksband en zich verslikt.

De volgende morgen konden John Templar en inspecteur Marlowe geheel hersteld het St. Mary's Hospitaal weer verlaten. Ze werden opgewacht door Charles, die met de Packard was voorgerezen. De begroeting tussen de drie mannen was uiteraard bijzonder hartelijk, maar Charles gunde zich geen tijd voor sentimentaliteiten en verzocht de beide mannen onmiddellijk in te stappen.

Templar kwam naast zijn vriend zitten, die inmiddels de wagen op gang had gebracht, terwijl inspecteur Marlowe, nog een klein beetje vermoeid, op de achterbank plaats nam.

Onder het rijden vertelde Charles precies wat er gebeurd was sedert de vorige avond.

— Maar waar breng je ons nu naar toe? vroeg Templar, die zag, dat Charles in zuidelijke richting de stad verliet.

— We gaan naar het vliegveld Croydon, Johnny, antwoordde de jongeman. Ik heb James gisteravond onmiddellijk naar ons buiten in Windsor gestuurd om de „Hurricane” te gaan halen. Vannacht om drie uur zette hij de kist aan de grond en hij staat dus al een hele tijd te wachten.

— Maar wat wil je in vredesnaam gaan doen?

— We gaan de laatste acte van deze opera opvoeren, Johnny, lachte Charles. Dr. Cheng en zijn dochter hebben met een jacht het land verlaten. Hij vertelde het me zelf vlak voordat hij

er tussen uit kneep. Met de „Hurricane” moeten we ze ergens op de Noordzee vinden.

— En wat dan?

— Dat zullen we wel weer zien, antwoordde Charles. Maar ik ben vastbesloten om nu voor goed met Dr. Cheng en die lieve meid van hem af te rekenen.

John Templar gaf geen antwoord meer en in alle stilte respecteerde hij zijn trouwe vriend meer dan ooit. Hij wist dat Charles trouw was en hem nooit in de steek zou laten, maar dit keer was hij wel bijzonder verbaasd over zijn doortastendheid.

Toen de wagen het vliegveld opdraaide, stond James reeds in vliegercostuum op hen te wachten.

De reus had reeds de nodige formaliteiten vervuld, zodat de drie passagiers zonder enige hindernissen het terrein op konden gaan en in de machine stappen.

James kroop in de stuurstoel en Templar kwam naast hem zitten, maar de reus stond er op, dat hij zou vliegen. Templar wilde zijn trouwe medewerker dit genoeg niet ontnemen en leunde voldaan achterover tegen de leuning, terwijl James de motoren op topcapaciteit liet draaien. De machine stond te trillen op haar wielen, taxiede langzaam vooruit naar de startbaan waar James haar een halve slag liet draaien om op het sein van de havenmeester te wachten.

Hij tuurde ongeduldig naar de commandotoren, ving het sein op en gaf dan vol gas. De „Hurricane” schoot als een raket vooruit over de betonnen baan en had even later de grond verlaten. Templar trok de wielen in en dan schoot de machine de blauwe hemel tegemoet.

Inspecteur Marlowe kon het niet langer in de cabine uithouden en stak zijn hoofd om de deur van de cockpit.

— Ik heb nooit geweten, dat U een eigen machine had, Sir Neville, zei hij verbaasd.

— Er zijn wel meer dingen, die U nooit geweten hebt, beste inspecteur, zei de avonturier glimlachend terug. Maar in ieder geval heb ik hem en daar mogen we op dit ogenblik blij om zijn.

Templar was wel zo verstandig om de inspecteur niet te vertellen, dat dit vliegtuig wel een zeer bijzonder product op het gebied der aviatiek was en dat de motoren voortgedreven werden door middel van atoomenergie, waardoor een snelheid bereikt kon worden van rond 1500 kilometer.

Het ging dan ook op grote hoogte in een duizelingwekkende snelheid de zee tegemoet. De hoogtemeter wees vier duizend meter aan en de snelheidsmeter elf honderd kilometer. Dit laatste zag inspecteur Marlowe gelukkig niet, want hij wist niet op welke meter hij moest kijken. Er waren er minstens dertig op het dashboard.

Binnen tien minuten was de Oostkust van Engeland bij Southend on Sea aan de monding van de Theems bereikt en schoot de machine als een raket de diepte in om tot twee duizend meter te dalen. Het blauwe water van de Noordzee lag als een enorme spiegel in het felle licht van de opkomende zon te schitteren en James moest de zonklepper neer doen teneinde niet door het scherpe licht te worden gehinderd.

— Tot hoever zouden we moeten vliegen, Sir? vroeg de reus aan zijn meester.

— Ik zou niet verder in Oostelijke richting gaan dan honderd mijl en dan in zigzagvorm naar het Zuiden terugkeren, eveneens tot ongeveer honderd mijl. Het jacht kan nooit meer mijlen hebben afgelegd vannacht. Waarschijnlijk hebben Dr. Cheng en zijn dochter eerst met een wagen naar de kust moeten rijden om daar aan boord van hun jacht te gaan. Dat heeft reeds enkele uren in beslag genomen. Ze hadden dus om een uur of twee aan boord kunnen zijn. Het is nu negen uur en ze kunnen dus niet meer dan honderd mijl hebben afgelegd. Vlieg maar rechtuit. Wij kijken wel uit naar ieder jacht, dat zich beneden ons vertoont.

James vloog tot honderd mijl in Oostelijke richting en liet de machine dan in een scherpe bocht keren om in Zuidwestelijke richting terug te vliegen. Van het jacht was nog steeds geen spoor ontdekt. Maar toen ze ongeveer drie kwartier later boven Calais keerden en in de richting van Hastings vlogen, wees Templar met zijn vinger naar een witte stip, die zich op grote afstand voor hen vertoonde.

— Dat zou een jacht kunnen zijn, zei hij. Het vaart ter hoogte van Dungeness. Hun jacht lag dus klaarblijkelijk ergens aan de kust van Kent in het Zuiden. Als we dat geweten hadden, hadden we niet eerst in Oostelijke richting behoeven te vliegen.

— Maar hoe weet U dat het het jacht is van Dr. Cheng? vroeg inspecteur Marlowe, die nog steeds in de deuropening stond.

— Dat voel ik, inspecteur, antwoordde de avonturier. Laat je maar zakken, James. Daal maar tot drie honderd meter. We vliegen er zo lijnrecht op af.

James gehoorzaamde en duwde de stuurknuppel naar voren. De „Hurricane” nam een duik naar de diepte en schoot pijlsnel omlaag, het golvende water tegemoet. Zijn ogen bleven strak gericht op de hoogtemeter en na enkele seconden trok hij de knuppel weer naar zich toe en bleef op drie honderd meter doorvliegen.

Het jacht was door de snelle duikvlucht aanmerkelijk dichterbij gekomen en dreef op ongeveer drie mijl afstand van de plaats waar boven zij vlogen.

— Maak een grote bocht er omheen en zorg dat we het van voren af tegemoet vliegen, James, adviseerde Templar.

James gehoorzaamde prompt, liet de machine op zijn kant zakken en zeilde in een grote bocht om het jacht heen, draaide en vloog terug.

— Snelheid minderen, James, tot ongeveer twee honderd mijl en dalen tot veertig meter.

— Is dat niet te laag, Sir Neville? vroeg inspecteur Marlowe.

— Neen, hoor, voor ons niet, zei Templar, wiens hand om de handle geslagen lag, die de drijvers eventueel zou moeten uitslaan.

— Als het moet kunnen we op de golven ook landen, inspecteur, zei hij nog.

En toen boog hij zich voorover en tuurde scherp naar het snel naderbij komende jacht.

— Dalen, James, daal maar gerust tot twintig meter, ik houd de drijvers wel gereed.... maar niet lager dan twintig. Let alleen maar op je meter....

Het jacht bevond zich nu vlak voor hen en snel liet James de machine nog enkele tientallen meters dalen. Templar had zijn kijker te voorschijn gehaald en aan het oog gebracht. Ingespannen tuurde hij naar het witte jacht, dat met behoorlijke snelheid in de richting van het Kanaal stoomde.

— Okay, zei hij, de kijker weglegend, we hebben beet.

— Zijn ze het? vroeg Charles, die inmiddels ook naar voren was gekomen.

— Ja, antwoordde Templar. Ik zag Dr. Cheng in eigen persoon op de brug staan. Kwantcheh stond op het dek naar ons te kijken. Ik heb er zo'n voorgevoel van, dat ze reeds van onze komst op de hoogte zijn. Trek de machine maar op tot vier honderd meter, James, en maak je gereed om te landen. Neem de bocht maar terwijl je stijgt. Gooi hem maar flink op zijn kant.

James drukte de stuurknuppel naar links en trok hem meteen naar zich toe.

De zilveren vogel zakte op zijn linker zijde en begon snel te stijgen. Hij maakte een grote bocht, vloog in een wijde cirkel om het jacht heen en keerde dan terug.

— Daal maar James, commandeerde Templar, zijn hand om de handle houdend.

James drukte de knuppel naar voren en schoot langzaam omlaag. Dan drukte de avonturier de handle met kracht van zich af, luisterde scherp en knikte dan....

— Allright, de drijvers zijn er, dalen maar...

Even later plonsden de drijvers in het water van het Kanaal en begon de machine vaart te minderen. De deining was ondanks het prachtige weer vrij sterk en Marlowe en Charles moesten zich vasthouden om niet om te vallen.

— Vaar maar regelrecht op hen af, James.

Het jacht bevond zich ongeveer op acht honderd meter afstand en binnen enkele minuten draaide James de machine vlak voor de boeg van het vaartuig.

Met het blote oog kon men gemakkelijk Kuantcheh onderscheiden, die vlak vooraan op de voorplecht stond, een kijker in de hand. Dr. Cheng stond op de brug, terwijl enkele Chinezen over het dek liepen.

— Wat moeten we nu doen? vroeg inspecteur Marlowe.

— Hen dwingen om te stoppen, zei Templar, die een rood vlaggetje te voorschijn had gehaald. Hij schoof het raampje van de cockpit open en stak het doek er uit, waarmee hij begon te zwaaien. Maar het vaartuig bleef ongestoord doorvaren.

— Ze zullen nooit stoppen, was Marlowe van mening. Hadden we maar een kanon aan boord, dan konden we ze in de grond boren.

James klom uit zijn stuurstoel en beduidde Templar het roer over te nemen.

Even later keerde hij terug met een zwaar machinegeweer, waarvan hij de loop door het raampje van de cockpit stak.

— Die heb ik voor alle zekerheid meegenomen, Sir, verklaarde hij. Zal ik schieten?

— Eerst waarschuwingsschoten voor de boeg, James, antwoordde Templar, tenzij inspecteur Marlowe bezwaar maakt, dat we van dergelijke wapens gebruikmaken.

— Al was het een torpedo, mopperde Marlowe, dan nog zou ik niets zeggen. Schiet er maar op los, James, voor mijn part dwars door de machinekamer.

— Neen, neen, James, schiet eerst maar voor de boeg.

De reus knikte. Hij drukte het wapen tegen zijn schouder, spande zijn vinger om de trekker en trok....

Een tiental kogels vlogen vlak voor de boeg van het jacht in het water, maar het bleef niettemin rustig doorvaren.

Templar keek even voor zich uit naar het andere verkeer in het Kanaal. Dan zei hij:

— James, een paar schoten op de brug.... hoogstens vijf of zes.

Weer trok James' vinger aan de trekker. Heel even maar en precies zes kogels boorden zich in het hout van de commandobrug.

— Geef hem dan maar de volle laag, James, commandeerde Templar, toen bleek dat er nog niet gestopt werd.

De reus glunderde. Hij ging op zijn andere knie liggen, verplaatste het geweer even en trok dan tien seconden lang aan één stuk aan de trekker. Honderden kogels boorden zich op alle plaatsen in het jacht, dat echter ongehinderd door bleef varen.

— Stop eens, James, klonk Templar's stem boven het geratel van het machinegeweervuur uit.

— Het lijkt wel of dat jacht gepantserd is, merkte Marlowe op. Kunnen we niet wat bijdraaien? Het jacht is al een heel eind afgedreven.

Templar nam de stuurknuppel in zijn hand en gaf gas. Langzaam taxiede de machine over de golven in de richting van het jacht en stopte op ongeveer twintig meter langszij.

— Schieten, Sir? vroeg de reus, die stond te popelen om het jacht naar de kelder te zenden.

— Wacht even, zei de avonturier. Hij nam zijn kijker en tuurde naar het jacht.

— Niemand te zien, zei hij. De brug is leeg, het dek is verlaten en toch vaart het in één rechte lijn. Dat begrijp ik niet. Zouden ze....

Hij kwam niet verder want een oorverdovende knal brak zijn woorden af. Een geweldige vuurzuil spuitte op enkele tientallen meters afstand van het vliegtuig de lucht in, talrijke stukken hout en ijzer werden tot ver in de omtrek de lucht ingeslingerd en toen de rook, die de geweldige explosie vergezelde, langzaam begon weg te trekken, was het jacht verdwenen....

Op de plaats, waar het een minuut geleden nog had gevaren, dreven nu stukken hout....

— Dat hebben ze aan zich zelf te danken, stelde Templar vast. Toen ze zagen, dat hun positie reddeloos verloren was, hebben ze de

schuit opgeblazen. Echt iets voor Cheng. Maar ik zal niet gerust zijn voor zijn lichaam wordt gevonden.

Hij voer naar de plaats des onheils toe en bleef daar ronddrijven. Dan verliet hij zijn stoel, liep door de cabine, opende de deur en sprong op één der drijvers. Spiedend zocht hij de waterspiegel in de omtrek af, doch er was nergens een menselijk lichaam te bekennen. Op het water dreef een grote plas olie en benzine, die een sterke stank verspreidde.

Na enige tijd keerde hij naar de cockpit terug en schudde het hoofd toen de anderen hem vroegen of hij iets gevonden had.

— Waarschijnlijk is er van de opvarenden geen splinter overgebleven, zei hij.

— Maar wat zou de oorzaak geweest zijn van die explosie? vroeg inspecteur Marlowe.

Templar trok een bedenkelijk gezicht en stak een sigaret op, terwijl hij zich in de cabine in een stoel liet vallen.

— Het staat voor mij vast, dat het geen gewone explosie was, zei hij. In ieder geval kan zij niet veroorzaakt zijn doordat James het jacht heeft beschoten. Ik ben van mening, dat Dr. Cheng opzettelijk het jacht met man en muis de lucht in heeft laten vliegen nadat hij geconstateerd had, dat zijn positie hopeloos was. Er bleef hem uiteindelijk geen andere keus over. Dr. Cheng was er de man niet naar om zich te laten arresteren en het middelpunt te vormen van een langdurig, sensatieverwekkend proces. Daar was hij een te grote idealist voor. Eenmaal overtuigd, dat zijn idealen niet konden stroken met de morele wetten der wereld, maakte hij een einde aan zijn leven en aan dat van zijn omgeving.

— Dan blijft ons niets anders over dan terug te keren, vond Charles. Het is elf uur en over een half uur kunnen we op Croydon landen.

Templar knikte en nam in de stuurstoel plaats. Hij zette de motoren aan, gaf vol gas en even later vloog de machine in duizelingwekkende vaart over de waterspiegel om zich dan fier te verheffen en hemelwaarts te stijgen.

Hij trok de drijvers in, steeg tot enkele duizenden meters en vloog in rechte lijn op het Londense vliegveld af, waar hij de machine precies vijf en twintig minuten later aan de grond zette.

- o -

Toen de vrienden in gezelschap van inspecteur Marlowe het huis aan St. James Square binnengingen, kwam Ophelia hen reeds in de

hall tegemoet. Zij begroette eerst haar echtgenoot en dan John, die zij sedert diens hachelijk avontuur niet meer had teruggezien. In de salon zat Maryse met een brief in haar hand.

— Die is zojuist gebracht, John, zei ze. Hij is voor jou.

Templar nam het couvert aan, ging in een fauteuil zitten en scheurde het open. Even wierp hij een blik op de ondertekening, dan schraapte hij zijn keel en zei:

— Mag ik even jullie aandacht? Dr. Cheng heeft ons nog iets te vertellen. Hij schrijft hier:

„Waarde Sir Neville,

„Als man van de wetenschap bezit ik vol-
„doende realiteitsgevoel om eerlijk te beken-
„nen, dat ik voor de tweede maal een ne-
„derlaag heb moeten lijden. Ik kan U de ver-
„zekering geven, dat dit mij zwaar valt.

„Slechts het vertrouwen in de toekomst
„kan mij nieuwe moed en energie geven om
„door te gaan met de verwezenlijking van
„mijn levensdoel.

„Daarom ben ik besloten mij met mijn
„dochter en mijn naaste medewerkers naar
„elders te begeven om de rust terug te vin-
„den, die voor de uitvoering van mijn plan-
„nen onontbeerlijk is.

„Hedenmorgen in alle vroegte hebben wij
„Engeland verlaten om er waarschijnlijk
„nooit meer terug te keren. Het land waar-
„heen wij op weg zijn zal ons hopelijk gast-
„vrijer ontvangen dan het Uwe. Eens zult
„gij misschien getuige zijn van het herstel
„van mijn land en mocht gij nog in leven
„zijn dan nodig ik U hierbij vast uit om mij
„te bezoeken in mijn keizerlijk paleis en U
„de bewijzen te geven van mijn hoogverhe-
„ven en onbaatzuchtige doelstellingen, welke
„ik door alle jaren heen ten spijt van alle
„moeilijkheden heb nagestreefd.

„Het ga U goed....

DR. CHENG.”

Templar legde de brief op het tafeltje naast hem en stak een sigaret aan.

— Deze waren de laatste woorden van één der grootste misdadigers, die de wereld ooit gekend heeft, zei hij. De man had ongeveer een zelfde afwijking als Hitler. Zijn brein was volkomen doortrokken van machtswellust en wereldheerschappij, welke ook hem uiteindelijk ten gronde hebben gericht.

— Maar bent U er werkelijk van overtuigd, dat Dr. Cheng en zijn dochter ditmaal dood zijn? vroeg inspecteur Marlowe wantrouwend. De vorige keer dachten wij dat ook, toen hij met

zijn Morris in dat ravijn stortte. En toch heeft hij ons toen bij de neus gehad.

— Inspecteur, antwoordde Templar. Dokter Cheng is dood. Daarvan kunt U zeker zijn. Evenals zijn dochter en alle opvarenden van het jacht. Wij zullen hem nooit meer terugzien en zijn keizerlijk paleis in China zal verhuurd moeten worden.

James kwam binnen met een blad met sandwiches en een pot dampende thee, welke hij op de ronde tafel neerzette. Hij schonk de koppen vol en zette deze voor de aanwezigen neer.

Inspecteur Marlowe was de eerste, die zich bediende en met grote happen en slokken nuttigde hij het brood en de thee.

Doch plotseling verslikte hij zich, zette hoestend en proestend zijn kop op tafel en liep met

de zakdoek voor zijn mond naar de telefoon.

— Maar, inspecteur, zei Templar, wat hebt U plotseling.

Marlowe maakte allerlei bewegingen met hoofd en armen en probeerde Templar iets duidelijk te maken. Toen hij eindelijk zijn mond leeg had zei hij:

— Mijn vrouw, Sir Neville, mijn vrouw.

— Wat is er met uw vrouw?

— Ik ben al vanaf gistermorgen op stap en niemand weet waar ik uithang. Zoiets kan ik bij mijn vrouw niet doen, sir. Ik wilde haar even opbellen.....

Templar schoot in de lach en knipoogde tegen Charles.

— Hoor je dat, Charley? Dat is jouw voorland ook....

Over 14 dagen verschijnt: no. 41

„JOHN TEMPLAR DE TWEEDE“

Zojuist verscheen het tweede nummer van

Gentlemen

MAGAZINE

een nieuw attractief

MAANDBLAD VOOR MANNEN

40 pagina's interessante artikelen en spannende verhalen

8 pagina's met kleuren-foto's en zwart-wit

*

Het eerste nummer van deze uitgave is praktisch geheel uitverkocht. Zorgt er dus tijdig voor een exemplaar te bemachtigen, of geeft U dadelijk op als abonné.

*

Voor Nederland **45 ct.** - frs **8** voor België

*

Verkrijgbaar bij alle kiosken en tijdschriftverkopers